

Havonta megjelenő tájékoztató és gondolatébresztő folyóirat a Krisztus visszajövetelét váróknak

Adventszemle

2015. augusztus

Kelj fel, és világosodjál! Jön Jézus!

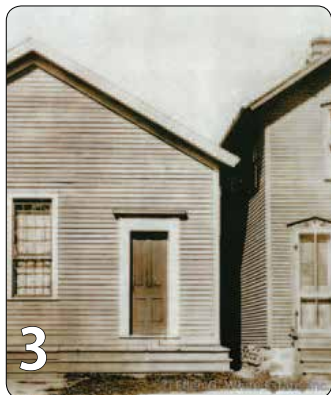
A GENERÁL KONFERENCIA 60. ÜLÉSSZAKA, SAN ANTONIO, TEXAS (I)

Adventszemle

„Íme, Én hamar eljövök...”

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szeretete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövetelét.

3

3 Advent történelem

David Trim

1863 lelkületében

6 Hírszemle

- Világegyház
- Romániai egyház

11 Inspiráló

Kovács-Bíró János

A történelem dicsőséges tetőpontja

13

13 Interjú

Bill Knox

„E tapasztalat mélységes alázatra készítet”

17 Aktuális

Sikhu Hlatshwayo

„A holnap hírei”

20 Prédikáció

G. T. Ng

A zűrzavartól a küldetésig

17

23 Áhítat

Neal Schofield

Íme, jön Jézus!

26 Jelentés

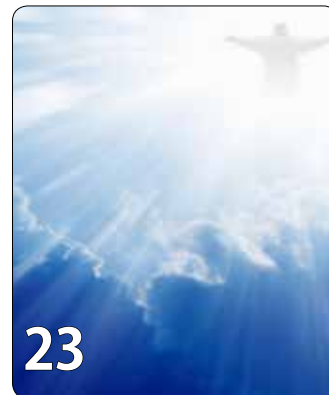
David Trim

Az Adventista Archívum és Statisztikai Központ jelentése

28 Jelentés

Ted Wilson

Az elnök jelentése

23

„Ha mindannyian alárendeljük magunkat Jézus Krisztus akarátának és az ihletett Ige igazságainak, biztos vagyok benne, hogy megtapasztaljuk a Szentlélek vezetését. Ha ugyanolyan fontosnak fogjuk tartani az egységet és a missziót, mint a menny, a Szentlélek egyesíteni fog minket egyetlen cél érdekében, hogy közölni tudjuk az evangéliumot az egész világgal... Hittel megyek San Antoniába, mert az Isten, akit szolgálunk, a reménységnek Istene.”

Mark Finley

2015. augusztus. A Romániai Hetednap Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Ioan Câmpian-Tătar, Főszerkesztő Teodor Huțanu Tanácsadók Marius Munteanu, Ștefan Tomoiagă, Eduard Călugăru, Florin Istrate, Mihai Maur, Aurel Neațu, Iosif Pașca, Georgeta Pirlitu, Szász Ernő, Különleges munkatársak Romică Sirbu, Nelu Burcea, Daniel Chirileanu, Florian Ristea, Fordította Zakariás Loránd, Szerkesztette Mezei Áron és Zakariás Loránd, Tördelés Szőcs Erzsébet, Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107, Tel. 0740-100015 E-mail mezeiaron@yahoo.com, Website www.curieruladventist.ro, Nyomtatás Tipografia Fast Print, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/3230020, Fax 021/3230040

ISSN 1842 - 3361

1863 lelkületében

A hetednapos adventistákban kialakult az a szokás, hogy az egyház úttörőinek életéből inspirálódnak. Most, a Generál Konferencia 60., San Antonio-i Ülésszakának küszöbén az első, 152 évvel ezelőtt tartott egyházalapító ülésekből merítünk ihletet. Az 1863-ban rendezett egyházalapító ülésre a Michigan állambeli Battle Creek-ben került sor.

Ma egyszerűnek tűnik kimondani, hogy „a hetednapos adventista vezetők a Generál Konferencia alkalmával tanácskozásra gyűltek össze.” Akkor azonban, mindössze 32 hónappal az első ülésszak előtt, ez igencsak nehéz volt, hiszen csak 1860. október elsején jutottak egyezsége a tagok, hogy „hetednapos adventistáknak nevezék magukat”.¹ Azelőtt ezt a megnevezést használták a még szervezetlen mozgalomhoz tartozók és a velük gúnyolódók egyaránt.

Az 1860-as találkozó alkalmával négy napig tartó tanácskozásra volt szükség ahhoz, hogy konszenzusra jussanak abban a kérdésben, hogy a szervezett gyülekezetalapítás és névválasztás nem egyenlő a „Babilonba” való visszatéréssel. De a gyülekezetalapítás volt a legtöbb, amivel mindenki egyetértett, a gyülekezetnél magasabb szervezeti forma gondolata elfogadhatatlan volt az akkori tagok számára.

A KONFERENCIÁK(EGYHÁZTERÜLETEK) ÉS A GENERÁL KONFERENCIA

Figyelemre méltó viszont, hogy két és fél év leforgása alatt a Michigan, Iowa, Vermont, Wisconsin, Illinois, Minnesota és New York állambeli adventisták különálló, gyülekezeteket magába foglaló szervezeteket hoztak létre, amelye-

ket „konferenciáknak”, (egyházterületeknek) neveztek el (két konferencia Iowa államban, egy konferencia Illinois és Wisconsin államban, és egy-egy a többi felsorolt államban; később a két Iowa állambeli konferencia egyesült). Mégis sokan közülük elismerték, hogy e szervezkedés nyomán hatféle hetednapos adventista felekezet jött létre, nem egy! Ezért 1863 márciusában James White, nem hivatalos (de tagadhatatlan) vezetőjük, az *Adventist Review and Sabbath Herald* című folyóiratban (a későbbi *Review and Herald*, mai nevén *Adventist Review* című folyóiratban) felhívást intézett a „Generál Konferencia” meg alapítására.

A „generál konferencia” megnevezést a milleriták használták lefelől az 1840-es években; maga Joseph Bates is elnöke volt egy ilyen generál konferenciának. Az 50-es években a hetedik napot tartó adventisták a kifejezést azoknak a találkozóknak a megnevezésére használták, amelyeken a szombatosok megkülönböztető doktrínáját elfogadó gyülekeztek, és általános, azaz nem helyi jellegűek voltak. Az 1860-as években néhány amerikai protestáns felekezet is használta állandó társulásaik jelölésére.

James White felhívása a *Review and Herald* 1863. március 10-i számában valószínűleg egy újabb egybehívásként hangzott a szombattartók egy általános tanácskozására, amelyen fontos kérdések megvitatására került sor:

„Javaslatunk az, hogy a Generál Konferencia ülésszakát Michigan állam Konferenciájának székhelye mellett, Battle Creek-ben tartsuk, mégpedig minél hamarabb... Úgy gondoljuk, hogy a többi államban és Kanadában élő testvéreink is örömmel

SZAVAZÁS ÚTJÁN MEG- VÁLASZTOTT SZEMÉLYEK

A Generál
Konferencia első
három ügyvezetője

John Byington
elnök

Uriah Smith
titkár

Eli Walker
kincstárnok

1863-ban tulajdonképpen James White-ot, a Heted-napi Adventista Egyház egyik alapítóját választották elnöknek, ő viszont nem fogadta el a tisztséget.

küldenek majd delegátusokat – vagy leveleket, amelyekben kifejtik véleményüket a követendő úttal kapcsolatban – a Generál Konferencia tanácskozására.²

1863. május 20-án, szerdán tehát a kezdeteit élő advent mozgalom 20 vezetője Battle Creekben ülésezett. 18 küldöttje volt a gyűlésnek, akik a hat állami konferenciából ötöt képviseltek: Michigant, New York-ot, Illinois-t és Wisconsin együtt, valamint Minnesotát és Iowát. A Vermont Konferencia – amely a kanadai Québec tartománnyal határos vidék adventista gyülekezeteit tömöríti – nem képviseltette magát, viszont eljött két testvér Ohio államból, ahol az adventisták még nem szerveződtek egyházterületté, konferenciává. Jelen voltak még néhányan a Battle Creek-i gyülekezetből, akiknek nem volt delegátusi minőségük a Michigan-i konferencia részéről, de akiket érdekelt az esemény. Az összes hivatalos küldött férfi volt, de az eseményen részt vevő kívülállók közt legkevesebb egy nő is volt: Ellen White. Két hivatalos delegátus laikus volt (azaz nem rendelkeztek lelkészi meghatalmazással), és a Generál Konferencia jelölő bizottságának kétharmadát alkotta!

A hűz küldött első dolga az ideiglenes elnök és titkár megválasztása volt. Az ideiglenes elnök Jotham M. Aldrich, a titkár pedig Uriah Smith lett. Aldrich 35 éves volt, és mindössze 1860 óta volt adventista; Smith 31 éves volt, és ami igen érdekes: nem rendelkezett delegátusi tisztséggel, hanem a Battle Creek-i „kíváncsiak” táborához tartozott. E két információ sokat elárul egyházunk alapítóiról: zömük fiatal, pragmatikus ember volt. Ha felfedeztek egy tehetséges személyt, azonnal felhasználták a hármas angyali üzenet terjesztésének munkájában.

Az ideiglenes elnök és titkár megválasztását követően, a küldöttek és a résztvevők közösen elénekelték a 233-as számú, a „Long Upon the Mountains” című éneket, Annie R. Smith szerzeményét, a James White által 1861-ben publikált énekeskönyvből. Ezután megválasztották a delegátusokat vizsgáló és a delegátusok engedélyeit ellenőrző bizottságot, melynek tagjai a következő személyek voltak: John N. Loughborough Michiganből, Charles O. Taylor New Yorkból és Isaac Sanborn Wisconsinból. Ez elárul még valamit a Generál Konferenciát megalapító férfiakról: szerettek énekelni, és nagy hangsúlyt fektettek a procedúrákra és a bizottságok megfelelő megválasztására. Íme, egyházunknak már a kezdetekben jellegzetes tulajdonságai voltak.

A GENERÁL KONFERENCIA MEGALAPÍTÁSA

Másnap, csütörtökön, 1863. május 21-én volt a nagy nap. Az első lépés nyolc férfi megválasztása volt a státútum megszerkesztéséhez. A feladatra Isaac Sanborn-t Wisconsinból, J. N. Loughborough-t és Joseph H. Waggonert Michiganből, John N. Andrews-t és Nathan Fullert New Yorkból, B. F. Snook-ot Iowából, Washington Morse-t Minnesotából és H. F. Bakert Ohio államból. Annyira hamar megszerkesztették a státútumot, hogy minden bizonnyal a tarsolyukban volt egy már előzőleg előkészített szövegváltozat. A státútumot egyöntetűen elfogadták: hivatalosan is megalapították a Heted-napi Adventisták Generál Konferenciáját. Nem csupán egy periódusonként ülésező fórum volt, hanem egy állandó társulás éves tanácskozásokkal, státútummal, három ügyvezetővel (elnök, titkár és kincstárnok) és végrehajtó bizottsággal.

Ezután következtek a tulajdonképpeni választások. John Byington-t választották a Generál Konferencia elnökének, a Battle Creek-i Eli Walkert kincstárnoknak (nem rendelkezett delegátusi tisztséggel!), Uriah Smith-t pedig végrehajtó titkárnak. A Michigan-i George Amadont és John Andrews-t beválasztották a Végrehajtó Bizottságba, Byingtonnal együtt. Az állami konferenciák számára a státútum-modellt a J. N. Loughborough-ból, I. Sanbornból, W. H. Brinkerhoffból, J. M. Aldrich-ből és W. Morse-ből álló bizottság szerkesztette meg. Az aznap értekezlet véget ért, és két nap múlva, május 23-án, szombat este, naplemente után folytatódott. A küldöttek megszavazták a Generál Konferenciához csatlakozni szándékozó konferenciák (egyházterületek) státútum-modelljét, majd létrejött egy másik bizottság (White, Andrews és Smith alkották), amely a gyülekezetek szervezeti szabályzatát volt hivatott megszerkeszteni.

A BECSÜLETESSÉG, SZERETET ÉS ALÁZAT

Csodálatra méltó a tény, hogy ilyen rövid időn belül ilyen sok ügyet megoldottak, főleg hogy úttörőink szabadon, közvetlenül, kertelés nélkül kinyilváníthatták a véleményüket egy-egy kérdéssel kapcsolatban. Nyilván a helyes modor szabályainak tiszteletben tartásával.

Az 1860-as Generál Konferencia első napján James White első beszédét az elnökhöz intézte – az Amerikai Kongresszus bevett szokása szerint –, egyedi módon. Az elnök Joseph Bates volt, akit húsz éve ismert. Íme, hogy vezette be

beszédét: „Elnök testvér! (Engedje meg, hogy »elnök testvér«-nek szólítsam, mivel az »úr« megszólítás annyira hidegnek tűnik számomra.”³ Ez a megszólítási mód – ellentétben a hagyományossal – azt bizonyítja, hogy egyházunk alapítói mindenüket a nagy advent mozgalom megalapítása ügyének áldozták. Mély érzések szálai fűzték őket egybe.

A *Review and Herald* következő számában publikált jelentésében Uriah Smith elégtétellel írta a következőket: „Valószínűleg egyik eddigi találkozónkat sem jellemezte akkora érzelmi összetartozás és harmónia, mint a mostanit. Ezen a Generál Konferencián egyetlen kérdésben sem volt disszonáns hang, vagy elhajló gondolat.”⁴

Ez volt az oka annak, hogy ennyi mindent sikerült egyetlen nap alatt megvalósítani. Természetesen, ahogy azt korábban is említettem, a státútumot szerkesztő nyolc fős bizottság előzőleg már dolgozott a szövegen. A Battle Creekben összegyűltek mind tudták, hogy szükséges egységet alkotniuk, mozgalmuknak szervezett formát adniuk, mivel nagy küldetés várt rájuk: Isten parancsolatainak fényét, a Jézus hitét és a harmadik angyal üzenetét hirdetni széles világon. A státútum bevezetőjében olvashatjuk, hogy a Generál Konferencia egyik célja éppen az egység és a cselekvés hatékonyságának biztosítása, valamint a jelenvaló igazság általános érdekeinek hirdetése.⁵

Ebből a kijelentésből egyházalapítóink egy másik érdekes vonására derül fény. Függetlenül attól, hogy milyen vitáik voltak az 50-es években, 1863-ig mindet letisztázták. Egyértelművé vált számukra, hogy egységeseeknek kell lenniük, ha teljesíteni akarják Istentől kapott küldetésüket, amely lelki tudatukban a legfontosabb helyet foglalta el, minden személyes érdekük fölött állt. Biztosak lehetünk ebben, jóllehet mégis volt egy vitás kérdés.

James White-ot egyöntetűen megválasztották elnöknek, de elutasította a tisztséget. Hosszas tanácskozás után végül elfogadták James White visszavonulását, és helyette John Byington választották elnöknek.⁶

James White nem indokolta meg döntését, mi viszont sejtjük, mi állt határozata háttérében. Több éve harcolt a szervezetért, és természetesen azt akarta, hogy mindenki tudja: az egyházért tette mindezt, nem azért, hogy érdemei elismeréseként elnöknek válasszák. Nemes jellemvonásai akkor váltak igazán nyilvánvalókká, amikor hittársai előtt a mellett érvelt, hogy ne válasszák

meg elnöknek. Az egyház egységét személyes érdekei fölé helyezte.

AZ EVANGÉLIUMI LEKÜLET

A csütörtöki és a szombat esti értekezlet közti szünetben az adventista vezetők kedvenc tevékenységüknek szentelték idejüket: evangelizáltak. Uriah Smith jelentése szerint május 22-én, pénteken, a *Review and Herald* szerkesztősége melletti zöldövezetben felállították a Michigan-i Konferencia sátrát (a „nagy sátrat”, ahogy az a későbbi advent nemzedékek tudatába beépült). Nyolc evangelizációs előadást tartottak benne, melyen a delegátusok is részt vettek. A szombati istentiszteletet a „Second Meeting House”-ban tartották. A munkálatok május 24-én, vasárnap délelőtt értek véget egy ünnepélyes keresztség keretében, amelyen nyolcan kötöttek szövetséget az Úrral.⁷

Íme, még egy tulajdonsága egyházunk alapítóinak: értékelték a bizottságokat, a protokolláris procedúrákat és a szervezetet, de csakis akkor, ha mindezek Krisztus visszajöttét siettetik és lelkeket nyernek meg az üdvösség számára.

Az 1863-as év lelkülete ma is meghatározó a hetednapi adventisták számára. Napjainkban is ugyanolyan elkötelezettségeknek kell lenniük egységünket és küldetésünket illetően. Szükséges ma is követnünk a helyes, jól megalapozott procedúrákat, és munkába állítanunk az egyház minden egyes tagját, talentumai és elkötelezettsége függvényében.

És nem utolsó sorban, ma is ugyanolyan készségek kell, hogy legyünk nyíltan beszélni embertársainkkal, szeretnünk őket mint testvéreinket a Krisztusban, és profetikus küldetésünket személyes érdekeink fölé helyezni, ahogyan egyházalapító úttörőink tették. ■

David Trim a Generál Konferencia Archívumának és Statisztikai Kutatóközpontjának igazgatója. Jelen szöveg rövidített változata az *Adventist World* 2015 júniusi számában publikált cikknek.

1. „Fifth Session”, *Review and Herald*, 1860. október 23.
2. [James White], „General Conference”, *Review and Herald*, 1863. március 10.
3. „Business Proceedings”, *Review and Herald*, 1860. október 9.
4. Uriah Smith, „The Conference”, *Review and Herald*, 1863. május 26.
5. „Report of General Conference”, *Review and Herald*, 1863. május 26.
6. Ibid.
7. Smith, „The Conference”, *Review and Herald*, 1863. május 26.

■ VILÁGEGYHÁZ

Ted Wilson testvért újraválasztották a Hetednap Adventista Egyház elnökévé.

Ted N. C. Wilson, a Hetednap Adventista Egyház Generál Konferenciájának egykori alelnöke, és egy hajdani Generál Konferencia-elnök fia, második mandátumát

kezdheti meg a 18,4 millió lelket számoló egyház elnökéként, miután San Antonióban újra bizalmat szavaztak neki.

A Jelölő Bizottság 252 tagja Wilson testvért jelölte a Generál Konferencia elnöki tisztségébe, amit a 2566 küldöttből álló plénum meg is szavazott.

A 65 esztendő Wilson 2000-ben, a torontói Generál Konferencián alelnöknek választották meg. Negyven éves szolgálata alatt adminisztratív és végrehajtó tisztségeket töltött be az egyház szolgálatában az Egyesült Államokban, Afrikában és Oroszországban.

Wilson lelkesíti pályáját 1974-ben kezdte a Greater New York Egyházterületben. 1976 és 1981 között a Városi Szolgálat Ügyosztály igazgatójaként, később igazgatójaként szolgált. 1990-ig Elefántcsontparton, Abidjan-ban dolgozott az Afrika-Indiai-óceáni Divízióban, ügyosztály igazgatóként, később végrehajtó titkárként.

Miután elhagyta Nyugat-Afrikát, a világegyház székhelyén, az Egyesült Államokbeli Silver Springben (Maryland állam) tevékenykedett két éven keresztül társtitkárként, majd megválasztották a moszkvai székhelyű Euro-Ázsiai Divízió elnökének, amely tisztségét 1992 és 1996 között töltötte be. Ezt követően Wilson visszatért az Egyesült Államokba, a Maryland állambeli Hagerstown-ba, ahol a Review and Herald Publishing igazgatójaként szolgált. 2000-ben, Torontóban meg-

választották a Generál Konferencia alelnökévé.

Doktori fokozatot a New York-i Egyetemen szerzett a vallásoktatás területén, teológiai magiszteri fokozatot az Andrews Egyetemen, közegészségügyi magiszteri fokozatot pedig a Loma Linda Orvostudományi Egyetemen.

Székfoglaló beszéde alatt mellette volt felesége, Nancy Vollmer Louise Wilson, kinevelő. A házaspárnak három lánya van.

Ted Wilson a Generál Konferencia egykori elnökének Neal C. Wilsonnak a fia, aki 1979 és 1990 között vezette a világegyházat.

„Halk tisztelettel és alázattal állunk mindketten előtted és Isten előtt, és vállaljuk a ránk bízott felelősséget” – mondta Wilson testvér.

Wilson megújította elkötelezettségét Isten és egyháza iránt, és röviden három fontos célt mutatott be hallgató-ságának, melyet második mandátuma alatt el szeretne érni. E célok a következők: nagyobb figyelmet szentelni Krisztusnak és feddhetetlen jellemének, tudatosítani az adventista hívőket az Isten iránti hűség fontosságára, és bevonni őket a világszéles bizonyágtevésbe. „Isten azt akarja, hogy népe szilárdan álljon a hitben, de ehhez egyesítenünk kell erőnket” – mondta a Generál Konferencia elnöke.

Az újraválasztása után tartott sajtóértekezleten Wilson elmondta, hogy törekedni fog az egyház egységének megőrzésére, és a hangsúlyt az ima lelki szempontjaira fogja helyezni. Meggyőződése, hogy Isten a misszió által egyesíteni fogja az embereket, mintegy válaszként Jézus János 17. fejezetében feljegyzett imájára: „De nemcsak ő értjük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem, Atyám, és

én te bennem, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (20-21. versek).

Az *Adventist Review* megkérdezte Wilsontól, hogy mit tart a legfontosabbnak az előtte álló mandátumában. Az elnök újra megemlítette három legfontosabb célját, megjegyezvén, hogy szerinte legtöbb energiáját a harmadik cél elérése – az egyház minden tagjának a bizonyágtevésbe történő bevonása – fogja felemészteni.

„Hangsúlyoznunk kell a világ számára létünk lényegét, hetednap adventista mivoltunkat” – mondta Wilson.

Chad Stuart Egyesült Államokbeli lelkes, az *Adventist Review* bloggerek, megkérte Wilson testvért, hogy mondja el, mit érzett, amikor megtudta, hogy újraválasztották. Válaszában az elnök megjegyezte, hogy „érdekes” választási folyamat volt, és hogy a hír felelősségérzetet és alázat ébresztett szívében.

Felesége, Nancy éppen imádkozott az egyik teremben, amikor értesítették, hogy a férjét egy újabb mandátumra jelölték. „Úgy éreztem magam, mint öt évvel ezelőtt. Lenyűgöző volt! Boldog vagyok, hogy az Úr velünk van, és bízhatunk Benne! Hatalmas, erős Istenünk van, és ez az Ő egyháza!” – nyilatkozta egy interjúban.

A sajtóértekezlet alatt, akárcsak a delegátusok előtt, Ted N. C. Wilson köszönetet mondott az egyház tagjainak, hogy imádkoztak érte, és kifejezte meggyőződését, hogy ezek az imák nap mint nap támogatták. „A visszajövő Jézust akarjuk látni! E számunkra oly kedves egyházat maga Isten alapította!” – mondta Wilson.

A Generál Konferencia megválasztott bizottságának tagjai a következők: titkár: Gan Theow Ng, kincstárnok Juan Prestol-Puesán, alelnökök: Ella Simmons, Geoffrey Gabriel Mbwana, Guillermo Biaggi, Artur A. Stele, Abner de Los Santos, Thomas Lemon.

Dr. Nelu Burcea a Generál Konferencia Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztályának társigazgatója!

társigazgatójává! Ezidáig egy romániai adventista sem töltött be ilyen magas

Nagyon kellemes meglepetés! Dr. Nelu Burcea lelkészünket megválasztották a Generál Konferencia Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztályának

tisztséget egyházunk vezetésében! Kívánjuk, hogy Isten áldja meg őt bölcseséggel ezen új, felelősségteljes tisztségében!

Nelu Burcea 1970-ben született, a gazdaságtudományok doktora, menedzsment szakon végzett a bukaresti Gazdaságtudományi Akadémián. Részt vett továbbá a Román Diplomáciai Intézet „Protokoll és Kommunikáció a Diplomáciában” című képzésén is.

Teológiai és közgazdasági licenccel rendelkezik, továbbá két magisz-

teri fokozattal, menedzsment és média-marketing szakon.

1995 óta a Hetednapos Adventista Egyház lelkésze. Öt éven keresztül igazgatta az Adventista Médiaközpontot, 2009-től pedig a Román Unió Kommunikáció, Hivatalos Kapcsolatok és Vallásszabadság Osztályának az igazgatója. A „Lelkiismeret és Szabadság” Egyesület romániai elnöke.

Nelu Burcea 1993 óta házas, felesége Viorica. Két gyermekük van: Eduard és Estera.

AARC

Az Inter-Európa Divízió új vezetősége

Mario Brito lelkész a Romániát is magába foglaló Inter-Európa Divízió újonnan megválasztott elnöke.

Brito lelkészi szolgálatát 1981-ben kezdte, emellett vallás-

tanárként, pedagógusként és gyülekezetelvezetőként is tevékenykedett. 1997-ben a Portugál Unió elnökévé választották.

2005-ben a Saint-Louis-i Generál Konferencián Brito testvért megválasztották az Inter-Európa Divízió (akkor még Euro-Afrika Divízió) Szombatiskola és Laikus Szolgálat Osztálya igazgatójának, és e mandátumával párhuzamosan még egy évig a Portugál Unió elnöki tisztségét is betöltötte.

2010-ben megválasztották az Inter-Európa Divízió Lelkészszövetségének titkárává és Káplánsági Osztályának igazgatójává.

Mario Brito lelkész nő, felesége Maria José Brito, aki az Inter-Európa Divízió Lelkészfeségek Osztályának titkárnője. Egy lányuk van: Estela Abigail.

Magyarosi Barna, az Inter-Európa Divízió újonnan megválasztott titkára. 2010-től mostanáig a Divízió Nevelés és Családi Élet Osztályának igazgatója volt.

Magyarosi Barna lelkész Marosvásárhelyen született, 41 éves, a romániai Adventista Teológiai Intézet végzettségű, magiszteri oklevelet az Andrews Egyetemen szerzett, majd doktori címet teológiai tudományokban Bukarestben. Két évig szolgált a Dél-Erdélyi Egyházterület Szombatiskola és Személyes Szolgálatok Osztályánál. Hét éven keresztül a cernicai Adventista Teológiai Intézet

munkatársa volt, öt évig pedig az Intézet elnöke. Ezzel párhuzamosan négy évig a Román Unió Prófétaág Lelke Osztályát vezette.

Magyarosi lelkész nő, felesége Noémi. Egy lányuk van: Blanka.

Norbert Zens-t újraválasztották az Inter-Európa Divízió kincstárnoki tisztségébe. 49 éves, egyetemi tanulmányait a németországi Passauban végezte, ügy-

vezetői szakon. Az abszolválás után több németországi nagyvállalatnál dolgozott gazdasági szakemberként. Ezt követően kilenc éven keresztül volt az ausztriai Bogenhofen-i Adventista Szeminárium menedzsere. 2004-ben a Generál Konferencia Könyvvizsgáló Irodája alkalmazta.

AARC

A küldöttek nemmel szavaztak a nők felszentelésének kérdésében

Hosszas tanulmányozás, ima és heves viták időszak után, a teljes átláthatóság biztosítása mellett a Generál Konferencia Ülésszakán összegyűlt küldöttek többsége elutasította a javaslatot, mely megadta volna a Hetednapos Adventista Egyház Divízióinak a döntés jogát a nők lelkészi felszentelésének kérdésében.

A szavazás eredménye: 1381 „nem”, 997 „igen” és 5 tartózkodás. A szavazás titkos volt, és egy ötéves, heves viták jellemezte időszakot zárt le.

A szavazást követően a Generál Konferencia elnöke, Ted Wilson felhívást intézett az egyház tagjaihoz, hogy egy-egyben teljesítsék küldetésüket.

„Most kell egyesülnünk Jézus Krisztus véres zászlaja alatt, az Ő erejében bízva, nem a mienkben!” – mondta,

miután a delegátusok előtt megszámolták a szavazatokat. – Most kell egyesülnünk Krisztus egyházaként küldetésünkben.”

Wilson megköszönte a küldötteknek az aggó gondoskodást és imalelkületet, amellyel ehhez a kérdéshez a hatórás tanácskozás alatt viszonyultak.

Wilson, aki a reggeli tanácskozást a szavazat tiszteletben tartására szólító felhívással kezdte, hangsúlyozta, hogy a Generál Konferencián meghozott döntéseknek a legnagyobb tekintélyük van az Adventista Egyházban.

Az egész napos tanácskozás délelőtt fél tízkor kezdődött, és tíz alkalommal tartottak imaszünetet. A résztvevők önállóan, párban és csoportosan is imádkoztak. Sokan különleges imaszó-bákban fohászkodtak, melyeket a Lel-

készítő és a Női Misszió bocsátott rendelkezésre.

Myke Ryan, a Generál Konferencia alelnöke, aki bejelentette a szavazás eredményét, keményen megfeddett egy csoportot, amely hangosan tapsolni kezdett az eredmény hallatán. „Ez az eredmény nem egy diadal! Itt nincsenek győztesek és vesztesek!” – mondta.

Erton Köhler, a Dél-Amerikai Divízió elnöke is egyetértett ezzel. Itt nem politikai versengésről volt szó. „Reménységem az, hogy egyházunknak ne legyenek győztesei és legyőzöttjei. Mindenkinek éreznie kell, hogy ma, itt Isten akarata érvényesült” – nyilatkozta az *Adventist Review*-nek. – „Legyünk mindnyájan alázatosak, és ismerjük el, hogy Isten akarata különbözhet a mienktől!”

AARC

A felszentelés kérdésében tartott szavazás nem eszközöl semmilyen változást a jelenlegi státútumban

Az Észak-Amerikai Divízió a továbbiakban is támogatja a nőket a lelkészi szolgálatban

Ted N. C. Wilson, a Generál Konferencia elnöke kijelentette, hogy a nők felszentelése kérdésében tartott szavazás eredménye nem módosít egyházunk szervezeti státútumán.

Wilson testvér elmagyarázta a küldötteknek, hogy „a szerdai szavazás nem tett egyebet, mint megakadályozta a divíziókat, hogy a nők felszentelésének kérdésében önállóan döntsenek. A szavazás eredménye nem akadályozza meg

a nők presbiterekként történő felszentelését, amit a több évtizede érvényben lévő státútum megenged. Továbbá nem módosul a meghatalmazott lelkészek státusza sem, akik – egyházunk státútuma szerint – lehetnek nők is.

„Következésképpen fontos megértenünk, miről is szavaztak szerdán a küldöttek” – folytatta Wilson testvér. – „Visszatértünk a kezdeti állapothoz, és töredelmesen arra kérek mindenkit, hogy fogadja el a szavazás eredményét. Viszont ne társítsatok a szavazat témájához olyan szempontokat, amelyekre a szavazat nem terjedt ki. Legyünk tisztességesek és nyitottak. Mindenkinél el kell fogadnia a Generál Konferencia Ülésszakán tartott szavazatok eredményeit!”

A GK elnöke arra kérte a divíziók elnökeit, hogy tegyék meg a szükséges pontosításokat a területükön a szerdai szavazattal kapcsolatban.

Röviddel a GK elnökével folytatott beszélgetése után Daniel R. Jackson, az Észak-Amerikai Divízió elnöke nyilatkozatot tett közzé, amelyben leszögezi, hogy a területén „tisztelőleg fogják tartani a világegyház szavazatát.

Az Észak-Amerikai Divízió tudomásul vette, hogy az egyház tizenhárom divíziója nem dönthet önállóan a nők lelkészi felszentelésének kérdésében, viszont a szavazat nem tiltja meg a nőknek, hogy meghatalmazott lelkészi státuszban, vagy a gyülekezet felszentelt presbitereiként, diakónusaiként szolgáljanak.

Lévén, hogy a szavazat eredménye ezeket a szolgálatokat nem érinti, a továbbiakban bátorítani fogjuk az említett tisztségeket betöltő nőket, hogy folytassák szolgálatukat.

Az Észak-Amerikai Divízió továbbra is tisztelőleg tartja a Generál Konferencia Szervezeti Státútumát, és megengedi unióinak és egyházterületeinek,

hogy nők is lelkészi meghatalmazást kapjanak, gyülekezeti szinten pedig támogatásunkról biztosítjuk a nőket presbiteri és diakónusi tisztségekben.”

Ted Wilson biztosította a küldötteket, hogy a divíziók vezetői támogatják a Generál Konferencia – egyházunk legmagasabb tekintélye – határozatait, majd azok megnyugtatósára sietett, akik a Gyülekezeti Kézikönyv felülvizsgálata kapcsán amiatt aggodalmaskodtak, hogy a szövegmódosításnak köszönhetően a jövőben korlátozódik a Generál Konferencia tekintélye és tevékenységi köre: „Annak érdekében fogalmazzuk át a szöveget, hogy a kisebb horderejű kérdésekkel ne kelljen a magasabb szintű egyházi vezetést megkeresni” – mondta Wilson elnök.

A szövegmódosítás lehetőséget biztosít a divíziók számára, hogy a kisebb horderejű ügyekben helyi szinten születessenek megoldások. Ezek a divízió belüli szintek a következők: gyülekezet, egyházterület és unió. A Generál Konferencia általában úgyis a divíziók és alacsonyabb szervezeti szintjei által cselekszik a különböző felkérések megválaszolására, vagy problémák megoldására.

„Arra kérek tehát titeket, hogy ne keressetek okokat ott, ahol – véleményem szerint – nincsenek” – zárta beszédét Ted Wilson testvér.

*Andrew McChesney,
Adventist Review / ANN*

■ ROMÁNIAI EGYHÁZ

Imaházszentelés Marosbogáton

2015. június 27-én imaházszentelő ünnepség volt Marosbogáton (Bogata de Mureş). Kicsiny közösségünk nagy ünnepet szervezett, ahol kerületbeli vendégek és különleges meghívottak voltak jelen: a község polgármestere, a helybéli református lelkész, valamint az Egyházterület vezetősége: Szász Ernő elnök, Bán Gábor titkár, Vlad Bogdan kincstárnok, Ferencz Z. József Attila, a Szombatiskola és Laikus Szolgálá-

tok Osztályának vezetője, az Unió részéről pedig Câmpan T. Ioan testvér.

A délelőtti istentiszteletet közös ebéd követte. A délutáni szertartáson egykori kerületi lelkészek: Verness József, Portik László, Szász Ernő és Ferencz Z. József Attila szólták az Igét.

Adventisták és nem adventisták együtt örvendtek az alkalomnak és az Isten árnyékában töltött, áldott közösségnek.

*Halmágyi Attila,
lelkész*

Imaház-szentelés Torboszlón

Az elmúlt hétfőn, a Bekecs-hegy lábánál, Torboszlón (Torba, Maros megye) egy várva várt eseményen vehetett részt az ünneplő advent közösség és a falu lakossága. A közelről és távolról érkezett meghívottak és látogatók a torboszlói hetednapos adventista imaház imatermének szentelési istentiszteletére gyűltek össze. Az adventista jelenlét a feljegyzések szerint

Zoltán kezdeményezésére, hogy egy új imaház építsenek. Isten áldásaként és jóváhagyásaként 2015. július 18-án sor kerülhetett az új imaház felszentelésére, amely alkalomból több mint 200 személy gyűlt össze. Az ünnepséget még szebbé és felemelőbbé tette a nyáradszeredai énekkar és fúvós zenekar, valamint a torboszlói pengetősök szolgálata. Megtisztelő volt a közösség számára Kacsó Antal, a helybéli polgármester jelenléte és elismerő díszbeszédje.

A délutáni istentisztelet keretében felszólaltak az egykori torboszlói lelkészek: Szallós Farkas Zoltán, Ősz Árpád, Barabás Sándor és Józsa Zoltán; üdvözlétét küldte Gyéresi József lelkipásztor és Halmágyi József Attila lelkipásztor, továbbá szót kapott Madaras Márton presbiter és Tőkés Kálmán gyülekezet-vezető.

Köszönet és hála legyen Istennek, hogy mindaddig vezette ezt a közösséget, mely továbbra is reményteljesen várja az Úr Jézus Krisztus dicsőséges második eljövételét!

*Amota Lóránt,
a torboszlói gyülekezet lelkipásztora*

pontosan 100 évre nyúlik vissza, ekkor keresztelkedett meg az első torboszlói lakos. Már a kezdetekkor imaházat építettek a torboszlóiak, amely azonban az utóbbi évtizedekben, minden tatarozás, javítás ellenére meggyengült. 2009-ben született meg a döntés a gyülekezet és a helybéli lelkipásztor, Józsa

A nap kiemelkedő fénypontja volt Isten Igéje, melyet Szász Ernő lelkipásztor, a Hetednapos Adventista Egyház Dél-Erdélyi Egyházterületének elnöke szólt, és az Úr Jézus Krisztus értünk hozott áldozatát és közeli eljövételét hirdette. Ezt követte a gyülekezet fogadalma, melyet Csabai Gyula egykori torboszlói lelkipásztor vezetett; valamint Ban Gabriel lelkipásztor, a Dél-Erdélyi Egyházterület titkárának odaszentelői imája.

A történelem dicsőséges tetőpontja

Jézus visszajövetelének ígérete

Az üzenet július másodikán hangzott el.

Jézus összes fogadalmá közül a János 14:1-3 verseiben lejegyzett ígéret a legszemélyesebb, legbátorítóbb és legmegnyugtatóbb: „Ne nyugtalanodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem. Az én Atyámnak házában sok lakóhely van; ha pedig nem volna, megmondtam volna néktek. Elmegyek, hogy helyet készítsék néktek. És ha majd elmegyek, és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.”

Miről is beszél itt Jézus? Üzenetét ekképpen írhatnánk körül: „Tudom, hogy hisztek Istenben, tudom, hogy hisztek Bennem. De ha majd nem láttok többé, akkor is hinni fogtok? Én élvezlek titeket a célhoz. Vegyétek komolyan a szavam. Visszatérek, és együtt leszünk örökre.”

Úr, akiben bízhatok

Hiszünk-e Jézus szavában, még ha Ő nincs is személyesen közöttünk? Vagy ellenkezőleg, hitetlenkedünk, mint Tamás? Amikor meghallotta az Úr feltámadásának hírért, megpróbált ésszerű magyarázatot találni: „Jól vagyok, lelkileg rendben vagyok, a hitemmel sincs baj, minden a legnagyobb rendben van. Csupán egy problémám van: ha nem teszem az ujjam a sebeire, egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy feltámadt.” Egy héttel később Jézus megadta neki a várva várt alkalmat, majd megfeddte hitetlensége miatt: „Hozd ide a te ujjadat, és nézd meg az én kezeimet” (Jn 20:27).

Miután megérintette Őt, Tamás ekképpen kiáltott fel: „Én Uram, én Istenem!” (28. vers)

Jézus válasza minden időben meghatározó a hit útját járók számára: „Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél. Boldogok, akik nem látnak és hisznek” (29. vers). Jézus szavai egyenértékűek az Ő jelenlétével. Várakozásunkban az „ismét eljövök” ígéret biztosítékot közvetít, mely nem tűr kételkedést, viccelődést.

János evangéliuma 4. fejezete egy érdekes incidensről számol be. Egy kapernaumi „királyi ember” fia beteg volt. A kapernaumi férfi meg-

tudta, hogy Jézus visszatér Kánába, ahol egy meynyegzőn első csodáját tette.

Jézus azonban nem csak Kánában tevékenkedik. Ő az egyetemes Ember, mindenki Embere, a világ Megváltója. Szava életet teremt. A királyi ember mintegy 36 kilométert tesz meg Kánáig, találkozik Jézussal, és elmondja Neki, hogy a fia halálán van (47. vers). „Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal!” (49. vers). Szabadítsd meg őt a halálból! Te meggyógyíthatod! Hiszek Benned!

Az Üdvözítő válasza különleges módon megragadja figyelmünket: „Menj el. A te fiad él” (50. vers). Nincs szükség arra, hogy veled menjek. Legyen elég neked az Én szavam. Higgy Bennem! A szavam egyenlő a jelenlétemmel!

Az ember hitt Jézus szavának. Másnap, hazafelé menet szolgálai fogadták az örömhírrrel, hogy a fia nem halt meg. Megtudta, hogy pontosan akkor gyógyult meg, amikor Jézus a szavát adta neki. Az Ő szava mindig eléri célját, bárhol tenne ígéretet: Kánában, Kapernaumban, Bethesdában, Jeruzsálemben, San Antonióban vagy Londonban. Az Ő szava egyenértékű az Ő jelenlétével.

És Jézus ezt mondta: „Ismét eljövök” (Jn 14:3)

Ígérek, amelyekben hihetünk

Jézusban hinni annyi, mint konkrét valóságban hinni. Azt mondta, hogy otthonát, az Atyja házát megosztja mindazokkal, akik hisznek és bíznak Benne. Visszatérésekor a hitből átlépünk a kézzel fogható valóságba. Nem fogja azt mondani akkor, hogy tegyük az ujjunkat a sebei hegyére, hanem behív Urunk örömébe, hogy Vele együtt lakozunk az Atya házában. „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta” (Mt 25:21.34). Ez az ígéret ugyanolyan valóságos, mint a Tamás tapasztalata, amikor kezével megérintette a Megváltó sebhelyes oldalát.

Amikor a mennyei otthonról beszélt, Jézus nem a szépségét, terjedelmét és kedvességét ecsetelte, hanem csupán elmondta, hogy az Atya házáról van szó, mely minden más épületnél

Kovács-Bíró János a *angliai székhelyű Transz-Európai Divízió Lelkészszövetségének és Evangelizációs és Személyes Szolgálat Osztályának az igazgatója.*

különb. A mennyei otthont a szeretet építette, és ez az a hely, ahol olyanok lehetünk, amilyenek Isten megteremtett bennünket.

Jézus megígérte nekünk ezt a házat, ahol elfogadnak, szeretnek, és ahol igazán otthon érezhetjük magunkat. „Az Atyám háza a ti házatok is” – mondja Jézus. Örök nyugtunkat, boldogságunkat az Úr keblén találjuk meg, és diadalmasan felkiálthatunk: „Semmi sem választhat el többé Tőle. Végre hazaértünk!”

Jézus a kor jellegzetes életképeivel – az utazással és a menyegzővel – illusztrálta visszajövetelét.

Amikor egy magas rangú tisztségviselő bejelentette látogatását, néhány embere előrement, és megtette a szükséges előkészületeket. Jézus is előkészítette fogadásunkat a mennyben, nekünk is, míg várjuk Őt, helyet kell készítenünk az emberek szívében, hogy ők is birtokba vehessék a számukra fenntartott helyet a mennyei otthonban.

Az akkori Izraelben, amikor egy ifjú nősülni akart, engedélyt kellett, hogy kérjen az apjától, aki csak azután egyezett bele a házasságba, ha az ifjú pár számára ki lett bővítve a ház. Mennyei Atyánk kész élénk jönni, amikor az Ő Fia, Jézus Krisztus hazavezet minket.

Hogyan jutunk haza?

De hogyan is jutunk mi haza? A válasz ugyanaz: Higgyetek Jézusban, Ő az Út, az Igazság és az Élet” (Jn 14:6). Senki sem juthat el az Atyához, és senki sem léphet be az Ő házába, csakis Jézus által. Függetlenül attól, hogy kik és milyenek vagyunk – férfiak vagy nők, fehérek vagy feketék, ifjak vagy idősök, gazdagok vagy szegények, betegek vagy egészségesek –, Jézus által juthatunk az Atyához, az Atya házában pedig mindenki számára van lakóhely.

A vietnami háború idején egy amerikai katona leszerelt és hazaengedett. Alighogy leszállt a gépe az Egyesült Államokban, hazatelefonált. Az édesanyja válaszolt, és rendkívül boldog volt, hogy hallhatta fia hangját.

– Örvendek, hogy megérkeztlél, kedves fiam! Ez a legszébb ajándék, amit egy szülő karácsonyra kaphat. Gyere hamar, a szobád már elő van készítve! – mondta az anya.

A vonal másik végén a fiú elhallgatott. Végül, erőt vett magán, és így folytatta:

- Tudod, anya...
- Valami baj van? Mi történt, kisfiam?
- ... Nem egyedül vagyok, egy barátom is velem van. Vihetem őt is? – kérdezte félénken.
- Persze, hogy hozhatod! A te barátod a mi barátunk.
- Csakhogy a helyzet az, hogy a barátom súlyosan megsebesült. Az arcát eltorzította egy gránát szilánkjára, félszemére vak, hiányzik az egyik karja, és mindkét lábát amputálni kellett. Nem kellemes látvány, és gondozásra szorul...

A vonal másik végén örökkévalóságnak tűnő csend. Majd nagy nehezen megszólalt az édesanya:

– Fiam, miért nem viszed szállodába? Gyere haza egyedül. Nincs helyünk a számára is...

A fiú nem ment haza, s az édesanyja egyedül töltötte a karácsonyt. Hajnali négy órakor megcsörrent a telefon. Azonnal fölvette a kagylót. Egy rendőr volt:

– Asszonyom, egy háborús veterán holttestére bukkanunk az egyik szállodai szobában. Minden jel szerint öngyilkosságot követett el. Az arca torz volt, félszemű, egyik karja hiányzott és mindkét lábát amputálták. A nála talált iratok szerint úgy tűnik, hogy az ön fiáról van szó...

Atyánk háza nem ilyen. Érkezésünk nagy esemény lesz. Senkinek sem lesz sebhelyes az arca, teste, mert halandó testünk halhatatlanságba öltözik azon a napon. Krisztus alakít majd át bennünket. Ő vezet be Atyánk mennyei Otthonába.

Mit tehetünk mi?

Mit tehetünk mi ma, miközben e nagy eseményre várunk?

A nagy kihívás számunkra az, hogy Jézus türelmetlen várakozásában éljünk. Minden gondolatunkat, tettünket az emberiség történetének e közeli tetőpontja kell, hogy meghatározza. Jézus a dicsőség Uraként jön vissza. Ugyanaz a Jézus, aki győzött a bűn ellen vívott harcban, hamarosan megjelenik az ég felhőin, hogy magával vigyen minket. Pál apostol a következő tanácsot adja: „Az odafelvalókkal törődjétek, nem a földiekkel!” (Kol 3:2). A mi otthonunk fent van!

Miután tekintetünket a mennyei Atya házára szegeztük, éber, biznyságtevő életet kell élnünk. „A vége pedig mindennek közel van. Annakokáért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok” (1Pt 4:7). E mennyei otthon várása egyesek számára utópia, viszont azoknak, akik hisznek Jézus szavában, visszajötte olyan lesz, akár első eljövetele: történelmi valóság. Jézus vissza fog jönni ebben a történelemben, időben és térben egyaránt.

Higgyünk fenntartások nélkül Abban, aki ezt megígérte. „Bízzatok Bennem!” – halljuk a hangját – „Ismét eljövök, és magamhoz veszek titeket az én Atyámnak házába.”

Éljünk nap mint nap ezzel a hittel szívünkben! „Ékesen járjunk” – buzdít Pál –, „mint nappal.” Most még éjszaka van, de a hit szemével látjuk a hajnal közeledő hasadását, és éberrel élünk, hogy a napkelte ne érjen váratlanul. „Ne aludjunk azért, mint egyebek, hanem legyünk éberek és józanok!” – olvassuk az első thessalonikai levélben (5:6).

Tegyük fel magunknak a kérdést: „Milyen emberek kellene, hogy legyünk?” – és e kérdés fényében vizsgáljuk meg magunkat. A választ Péter apostol adja meg: „Szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövételét” (2Pt 3:11-12).

Végül is ez az, ami számít. Miközben reménykedünk és várakozunk, felelősség- és szeretetteljes életet élünk, bizonyosságot téve általa Urunk jelleméről? Ellen White a legáltalános tanácsot jegyezte le számunkra: „Jobban örködjétek, miközben az Urat várjátok, mint teszik oly sokan a hajnal várásakor. Higgyetek Istenben! Az Ő útján járjatok! Hirdessétek az Ő igazságát! Tetszik Urunknak, amikor szolgálói bizonyosságot tesznek hitükről... Ő értetek és veletek együtt dolgozik.” (*Manuscript Releases*, 10/388)

„E TAPASZTALAT MÉLYSÉGES ALÁZATRA KÉSZTET”

Interjú a Generál Konferencia újraválasztott elnökével, Ted N. C. Wilson testvérrel

Bill Knott szerkesztő az újraválasztott elnökkel, Ted Wilsonnal beszélgetett tisztsége felelősségeiről, kihívásairól, arról, hogy miként aludhatna többet és nézhetne szembe a csalódásokkal, illetve mik a tervei az előttünk álló öt évre.

Bill Knott: Éppen elfogadta a küldöttek szavazatának eredményét. Önt újabb öt évre megválasztották a Generál Konferencia elnökévé. Elég jó ismerem ahhoz, hogy tudjam: ez a pillanat ön számára nem csak szakmai szempontból fontos esemény, hanem főként lelki szempontból. Hogy érzi magát tudván, hogy az egyház, amelyben felnevelt, ma újra a vezetését várja öntől?

Ted Wilson: Rendkívül nagy kihívás, mivel ehhez a feladathoz nagyon nehéz felnőni. Az Úr közvetlen vezetése nélkül senki sem lenne képes erre. Így hát a megbízatás mélységes aláazatra késztet. És ahogy a küldöttek és a testvérek szemébe nézek, látom, hogy sokkal nagyobb, átfogóbb ez a feladat, mint amit egyedül véghez lehetne vinni. A felismerés felráz, és a valóság tudatára ébreszt. Három magatartást tanúsíthatunk ebben a helyzetben: visszalépünk, mivel annyira alkalmatlannak érezzük magunkat a feladathoz, hogy valósággal dermedt állapotba kerülünk a kihívás terhei alatt, és ezt az Úr nem akarja. A megbízatás túl magabiztossá tehet, és az Úr ezt sem szeretné. Amit Isten akar, az ez: felhasználni Tőle kapott talentumainkat, és teljesen Tőle függni. Én e harmadik perspektívából közelítem meg megbízatásomat, melynek teljes terhet a kereszt lábához viszem. Mit tehetnék mást? Az irodámban van egy kis plakett, amelyet sok évvel ezelőtt kaptam. Egy idézet áll rajta a „Próféták és királyok” című könyvből: „Amikor egy teherhordozó inkább bölcsességre vágyik, mint gazdagságra, hatalomra vagy hírnévre, nem fog csalatkozni. Egy ilyen ember a Nagy Tanítótól fog ismereteket szerezni, és nem csak azt, hogy mit tegyen, hanem azt is, hogy hogyan, hogy elnyerje a menny jóváhagyását” (31. oldal).

A Salamon helyzetében találok magam, uralkodása kezdetén. Csak az Úr képes ennek a tisztségnek a terheit elviselni. Az utóbbi öt évben láthattam, hogyan avatkozott közbe Isten bizonyos esetekben, hogyan vezette a dolgok alakulását, hogy az minden várokozásomat felülmúlta. Én ebből merítek bátorságot. Mi mindannyian, bárhol, bármilyen szinten szolgálunk az Urat – ügyvezetőként, lelkészekként vagy laikusokként –, meg kell aláznunk szívünket és kitartóan kérnünk az Urat, árásszaránk gazdagon a késői eső cseppjeit.

B. K.: Amikor betekintek az utóbbi öt esztendő zsúfolt, utazásokkal teli elnöki munkaprogramjába, felteszem magamban a kérdést: honnan merít erőt újabb öt év teendőinek végzésére?

T. W.: Nos, nem hiszem, hogy ugyanolyan sokat fogok utazni az elkövetkezendőkben. Ha a feleségemnek lenne ehhez hozzáfűznivalója, nem fogunk utazni. A valóság és az értelem bizonyos korlátokat emel az ember köré. Úgy látom, rendkívül fontos lesz több időt töltenem ezután lelki elmélkedésben, hogy megértsem, mi Isten akarata egyházával. Lázás aktivitásnak tűnhet az ide-oda utazgatás, de a mai műszaki

adottságoknak köszönhetően sokkal könnyebb elektronikus kapcsolatokat létesíteni, mint volt ezelőtt tíz-tizenöt évvel, és ezzel a lehetőséggel élni fogok. Ma már bármikor bárkivel, a világ bármely pontjával azonnal kapcsolatba léphetünk. Megtanultam maximálisan kihasználni az elektronikus posta és az instant üzenetek nyújtotta lehetőségeket.

B. K.: *Sokan fogunk imádkozni azért, hogy a következő öt évben több ideje legyen alvásra. Én magam is imádkozom ezért. Figyelembe véve, hogy fontos határozatokat kell meghozni ezen az ülészakon alig néhány nap alatt – gondolok most hitalapelveink szövegének egyértelműsítésére és a nők felszentelésének kérdésére –, minden bizonnyal lesznek csoportok, amelyeket a szavazatok eredménye csalódottá tesz majd. Ön a világ-egyház vezetője: mit üzen azoknak, akik esetleg csalódottak lesznek valamelyik határozat miatt?*

T. W.: Felhívnam a figyelmüket arra, hogy bármilyen döntés is születessen egy-egy kérdésben, ez az egyház Isten szeme fénye! Ha nem is értetek egyet a határozattal, nincs hová menetek: ez Isten egyháza, a „maradék-egyház”. Ha nem hisztek ebben, azt jelenti, hogy elmétekben létezik egy alternatíva, egy menedék. Csakhogy én sehol a Szentírásban vagy a Prófétaság Lelkében nem olvastam, hogy lenne még egy „maradék”, a „maradék maradéka”. Így hát ha lennének csalódottak, vagy olyan személyek akár, akik kirekesztetteknek éreznék magukat, megnyugtatom őket, hogy a Hetednap Adventista Egyház Isten vezetésével ezúttal is győzni fog, de nem emberi szervezatként. Egyházunk mozgalom, biblikus üzenettel rendelkező mozgalom. Ha ezt megértjük, segít megtalálnunk a stabilitást életünkben és egyházunk küldetésében egyaránt. Lehet, hogy lesznek olyan határozatok, amelyekkel hosszú ideig nem értetek egyet, de a Prófétaság Lelke egyértelműen kimondja, hogy ha a Generál Konferencia az ülészak alatt dönt, alá kell vetnünk magunkat határozatának. Ne tartsunk ki a magunk véleménye mellett, ne okozunk nyugtalanságot, zavargást! Tudom, hogy ez a válasz nem mindenki számára kielégítő, de ha nem vagyunk figyelmesek, a csalódottság és elutasítás átalakulhat dühödt elszántsággá, ellenséges érzületté. Jöjünk Isten elé minden problémánkkal, ezzel is, és kérjük Őt: „Uram, segíts, hogy tültyem magam ezen a nézeteltérésen, és tárd fel előttem a teljes képet, amelyben a legfontosabb

részlet közeli eljöveteled, küldetésed, a mi és az emberek üdvössége.”

Lelkészi szolgálatom során megtapasztalhattam – ahogy legutóbb is Zimbabwében, ahol az evangelizáción ezekről a bibliai igazságokról prédikáltam –, hogy Isten egyházára vonatkozó terve mindig is magasabban állt bármely elszigetelt döntéshez képest. Az én véleményem – bármilyen kérdésben –, bárhogy is bizonygatom jogosságát, alá kell, hogy legyen vetve Isten utolsó időben élő népe számára lefektetett, mindennél magasabb terveinek.

B. K.: *Feltételezem, hogy gyakran megtörtént, hogy egy-egy bizottsági gyűlésen nem olyan döntés született, amelyet szeretett volna.*

T. W.: Gyakran. És megtanultam, mennyire fontos a teljes képet látni, és nem elfelejteni, hogy az Úr vezet mindent, és a döntések eredményét is Ő határozza meg.

Ha megosztod hitedet az emberekkel – akár ige hirdetés, akár mások tanítása vagy egész egyszerűen beszélgetés útján –, az Úr is csodálatos dolgokat fog tenni értetted.

B. K.: *Önt arról is ismerik, hogy az utóbbi öt évben egy sor kezdeményezésnek volt a szerzője: „Újjáébredés és reform”, „A Nagy Küzdelem Terv”, „Átfogó Egészségügyi Misszió”, „Misszió a nagyvárosokban”. Lesznek újabb globális tervek az előttünk álló öt évben, vagy inkább a már folyamatban lévő továbblétdítése a célja?*

T. W.: A nagy léptékű terveink, amelyek az utóbbi öt évben megalapozták szolgálatunkat – és ez semmiképp sem az én érdemem, hiszen az ihletést a Szentírásból és a Prófétaság Lelke írásából merítettük –, továbbra is küldetésünk végzése alapját fogják képezni. Viszont körülhatárolnék három lényeges érdeklődési területet, amely reményeim szerint jellemezni fogja mind azt, amit az előttünk álló ötéves időszak alatt tenni fogunk.

Az első: Krisztusnak és feddhetetlen természetének a magasztalása. Ez a három angyal üzenetének lényege. Ez a valódi istenimádathoz vezető az embereket, a krisztusi feddhetetlenség és kegyelem szépségének felismerésére, szentsége megtapasztalására.

Az eddigi projektek célja az a restauráció, amelyet a hármass angyali üzenet megfogalmaz: Istennel teljes értékű kapcsolatra hívni az emberiséget. Hirdetni fogjuk Krisztust és szentsé-

gét minden már elkezdett és ezután életbe léptetendő tervünk és programunk által.

A második meghatározó érdeklődési terület számomra a hűség. Kieleztesen egzisztencialista világban élünk, amelynek minden pórusából az árad, hogy nincs maradandó hűség. Isten azonban arra hív, hogy növekedjünk az Iránta és az Ő Szava iránt tanúsított hűségben. Hűség az emberekkel való kapcsolatban, hűség a bibliai igazság ismeretéből eredő életvitelt illetően, hűség az Ige tanulmányozása terén. Hangsúlyozni fogjuk az imában, a Prófétaság Lelke tanulmányozásában, a családi kapcsolatokban és – ami számomra egy érzékeny kérdés: – a szombatisz kolai részvételben tanúsítandó hűséget. Hűségek azonban csakis akkor lehetünk, ha tudatosul bennünk Krisztustól és feddhetetlenségétől való teljes függőségünk.

A harmadik terület egy valóban kritikus kérdés: az egyház tagjainak teljes értékű részvétele a szolgálatban, hogy a fizetett szakember állomány mellett (ügyvezetők, lelkészek stb.) a világszéles egyház minden laikus tagja részt vegyen a bizonyágtevésben, missziómunkában. Ellen G. White írta a *Bizonyágtételek*ben: „Isten munkája ezen a földön nem fejeződik be mindaddig, míg az egyház tagjai – férfiak és nők, ifjak és idősök – nem egyesítik erőfeszítéseiket lelkészeink erőfeszítéseivel a nagy küldetés végzésében” (9/117).

Erre fogunk összpontosítani tehát a következő öt évben: mindenki részvételére. Nem mindenkinek kell ígét hirdetnie evangelizációs esteken, jóllehet sokan vannak, akik megtehetnék, és nem teszik. Az üdvösség ajándékának megértése azt feltételezi, hogy mindenki megtalálja a helyét Isten világot megváltó egyetemes tervében. Láthattam nemrég Zimbabwében, micsoda energikus munkát végzett a „Share Him” keretében az a húsz Arkansas-Louisiana Egyházterületből jött fiatal evangélista. Teljesen megváltozott az életük a szolgálat által!

Ha megosztod a hited másokkal – akár prédikálás, tanítás, akár egyszerű beszélgetés által –, az Úr is csodákat tesz majd életedben. Ezért kért a kegyelmes Jézus, hogy egyénenként és egyházként részt vegyünk a missziómunkában: mert szükségünk van a megújult életre és a lelki újjáébredésre, amit a szolgálatban való részvétel hoz magával.

B. K.: Az imént említette a „Share Him” Szervezetet, amely az egyház tagjain és a nemzetközi

missziómunkát támogató ügyosztályokon keresztül végez bizonyágtevő szolgálatot. Beszéljen, kérem, arról, hogy milyen szerepet játszanak a jövőben a támogató ügyosztályok a „tagok mozgósításában”.

T. W.: Az elmúlt öt évben megpróbáltuk megmagyarázni egyházunk tagjainak, hogy milyen szerepet játszhat valójában egy támogató egyesület, a Prófétaság Lelke fényében. Először is nem az egyház hátán élő egyesületekről van szó, hanem olyan egyletekről, amelyek tovább növelik egyházunk értékét, szolgálatának minőségét. Az igazi támogató egyesületek pontosan azt teszik, amit a nevük is kifejez: támogatnak. Ha nem támogatják az egyházat, nyilván nem vesznek részt annak küldetésében. Ezeket az egyesületeket olyan emberek alkotják, akiket tevékenységükért az egyház nem fizet. Megvannak az önálló anyagi forrásaik, és határozottan arra összpontosítanak, hogy részt vegyenek az egyház missziójában, hirdessék a hármasszöveg üzenetét és Krisztus közeli eljövételét. A támogató egyesületek tehát létfontosságú szerepet játszanak projektjeink sikerében. Minden gyülekezet, minden egyes lelkész és laikus tag része lehet egy-egy ilyen egyesületnek, melynek célja a misszió, de csak aktív szereplőként.

Nem érdekem büntudatot kelteni hittestvéreimben. Nem akarom, hogy az egyház tagjai félteléből cselekedjenek, mondván: „Ó, nincs mit tenni, nekem is könyveket kell osztogatnom...” Én csak azt szeretném, hogy engedjétek meg az Úrnak, hogy oda vezessen benneteket, ahol talentumaitoknak és természeteteknek megfelelően ti is missziómunkát végezhetek. Ez a szolgálat lehet különös, a többiekétől merőben eltérő – de ha az Úr áll mögötte, te is hozzájárulsz Isten országának építéséhez.

B. K.: Egy ilyen interjú alkalmával nem szalaszthatom el a lehetőséget, hogy megkérdezzem: ön szerint mi a legnagyobb kihívás, amivel az Adventista Egyház ma kénytelen megküzdeni?

T. W.: Nos, szerintem két nagy kihívással állunk szemben. Az egyik a mai társadalom – és szerintem Sátán – azon törekvése, hogy semlegesítse a Szentírás üzenetét, hatástalanítsa a Bibliában található ismereteket. Sajnos az adventista társadalomban is sokan vannak, akik nem ismerik igazán a Bibliát. Ezért is kezdeményeztük a „Higgyetek az Ő prófétáinak!” és az „Egységben az imában” nevű projekteket, hogy ezáltal is ösztönözzük egyházunk tagjait mélyebben

megismerniük a Szentírást és a Profétaság Lelke igazságait, és az Istennel fenntartott kommunikáció által olyan erőhöz jussanak és oly szinten megalázkodjanak, hogy a Szentlélek késői esője kiáradhasson rájuk. Amint elmélyednek a Biblia igazságában és Ellen White ihletett tanácsaiban, egyházunk tagjainak olyan mély lelki tapasztalatban lesz részük, amilyenben addig soha.

A második nagy kihívás már régóta gyötör. Sok hetednapos adventista nincs egészen tisztában azzal, hogy az egyedi Hetednapos Adventista Egyház milyen profetikus szerepet játszik korunk társadalmában. Ahogy már mondtam: profetikus mozgalom vagyunk, profetikus üzenettel és küldetéssel. Ha a tagok ezt nem értik teljesen – és ezzel történészként te is egyetértesz, Bill –, azt jelenti, hogy nem ismerik, tudják, érzik azt, hogy milyen csodálatos módon vezette, vezet és fogja vezetni Isten ezt a mozgalmat az előttünk álló nyugtalan időben.

B. K.: *Az Adventist Review és az Adventist World szerkesztőségébe heti rendszerességgel érkeznek hírek egyházunk tagjait ért atrocitásokról. Testvéreinket azért sanyargatják, mert a Biblia igazságát követik. Mit üzen a „forró” zónákban élő adventistáknak, akik nem gyakorolhatják szabadon hitüket, és nem tehetnek bizonyosságot az igazságról, amelyre Isten elvezette őket?*

T. W.: Isten arra szólít fel bennünket, hogy bármilyen helyzetben élünk úgy, hogy a Lélek gyümölcseiről tegyünk bizonyosságot. E szép jellemvonások automatikusan bizonyosságtevőkké tesznek, még akkor is, ha nyíltan nem beszélhetünk Isten végidőre szóló üzenetéről. Az Úr meg fogja mutatni nekünk, hogyan befolyásoljuk az emberek életét, akik látni fogják rajtunk a megkülönböztető vonásokat. Ők fognak hozzánk jönni, és fognak kérdezni, miért vagyunk jók, kedvesek, türelmesek. Az Úr mindannyiunkat meg fog segíteni, hogy megtaláljuk a megfelelő utat igazsága közvetítésére, még ha nyíltan nem is beszélhetünk erről.

B. K.: *Egyházunk gyorsan terjeszkedik olyan zónákban, ahol fennáll a veszélye a többi egyházak ellenállásának, vagy a kormányok korlátozó intézkedéseinek. Gyakran riaszt fel álmomból annak gondolata, hogy hittestvéreim effektíve küzdenek a hitükért.*

T. W.: Remélem, tudják: sokan – voltaképpen több millióian – imádkoznak érettük. Bárhová vezet utam, ha elszigetelten élő adventis-

tákkal találkozom, akik elhagyatva, támasz nélkül érzik magukat, mindig elmondom nekik, hogy ne felejtsek el, nincsenek egyedül, szerves részét képezik a világszéles hetednapos adventista családnak. Híveink milliói járulnak imában Isten elé helyzetüket illetően, és Isten meghallgatja imáikat, cselekszik és oltalmaz. Függetlenül attól, hogy a világ legdemokratikusabb vagy legelnyomóbb diktatúrájában élnek, a mennyei való kapcsolatuk segíteni fog elszigeteltségük, csüggedésük nyomasztó érzésének elviselésében. Egy egyetemes család tagjai, hiszen Isten angyalai vannak közvetlenül mellettük.

Tudom, hogy Isten sokak szívében dolgozik ezen a világon. Amikor látom, mi történik Földünkön, megerősödik bennem a bizonyosság, hogy az idők vége nagyon közel van. Urunk hamar eljön! Isten szokatlan módon közbelép, és a késői eső cseppjei hullani kezdenek. Micsoda előjog részét képezni az advent mozgalomnak a történelem e végső szakaszában! Nézzetek tehát az Úrra minden pillanatban! Magasztaljátok Krisztust, Igéjét, feddhetetlenségét, szentélyi szolgálatát, üdvözítő hatalmát ebben a nagy küzdelemben, hirdessétek a hármasszoros angyali üzenetet, Urunk egészségügyi tanításait, világnak szóló utolsó üzenetét, közeli visszajövetelét. Legyetek bátrak, és merjeteek részt vállalni a szolgálatban, ahogy a mostani Generál Konferencia mottója is kimondja: „Kelj fel, és világosodjál! Jön Jézus!” ■

Bill Knott 2007-től az *Adventist Review* és az *Adventist World* főszerkesztője

„A holnap hírei”

Urunk visszajöttének jelei

Az áhítat július 3-án, pénteken délelőtt hangzott el.

„Mivelhogy azért mindezek felbomlanak, milyeneknek kell lennetek néktek szent életben és kegyességben, akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak!” (2Pt 3:11-12).

Egy örökkévalóságnak tűnt, míg végre betöltöttem tizedik évemet. A bátyám és a nővérem már az Ösvénykeresők Klubjának tagjai voltak, és annyira szerettem volna, ha engem is fölvesznek. De meg kellett várnom, míg betöltöttem a tíz évet. Egy hétéves kislány számára három évet várni egyenlő volt az örökkévalósággal! Három év addigi életemnek majdnem a fele volt, és a teljes időszak, amire visszaemlékszem! Alig vártam már, hogy tízéves legyek.

Négyszáz év telt el azóta, hogy Isten utoljára próféta által szólt népéhez, Izraelhez. Négy évszázada ígérte meg, hogy elküldi nekik Illést. Dániel próféciái arra az időre jövendőlték a Messiást. Jóllehet az emberek többsége erről mit sem tudott, mégis voltak néhányan, akik várták Őt. Azon a döntő napon, amikor Mária és József elhozták elsőszülöttjükért, Jézusért az áldozatukat (Lk 2:22.24), ott volt Simeon is, aki várta őket. A Szentlélek megjövendölte neki, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja a Messiást (26. vers). Tudta, hogy minden egyes eltelt évvel közelebb került Krisztushoz.

Ami a Simeon és az én esetemben közös volt, az a várakozás. A várakozás három kulcsfontosságú eleme pedig: az ismeret, a hit és a vágyakozás.

Mindketten – Simeon is, meg én is – tudtuk, mit hoz a jövő, mi az, ami meg volt számunkra ígérve. Nekem megmondták, hogy tízéves koromban tagja leszek az Ösvénykeresők Klubjának; Simeonnak pedig, hogy meglátja a Messiást. Mindketten hittünk az ígéretekben, és végül mindketten tiszta szívből vágyakoztunk ezen ígéretek beteljesedésére. Amikor várapozunk, mindhárom elemnek jelentősége van.

Vágyakozás a várakozásban

A legnyilvánvalóbb e hármas fonatban: a vágyakozás. Amikor türelmetlenül várunk valamit, szeretnénk, ha az minél hamarabb bekövetkezne. Gondoljatok egy ifjú szerelmespárra: alig várják házasságkötésük napját, mely túl lassú léptekkel közeledik feléjük. A várakozás egyre nehezebb, de mivel dicsőítik Istent és tisztelik családjukat, megvárják az esküvő napját, hogy megtapasztalhassák a teljes bensőség érzését. Ha türelmetlenségük miatt megengedik, hogy vágyakozásuk átvegye felettük az ellenőrzést, figyelmen kívül hagyják Isten követelményeit, kapcsolatuk pedig bálványá válik számukra.

Ádámnak is hasonló kísértéssel kellett megküzdenie. Szerelme, Éva, aki csont volt az ő csontjából, és hús az ő húsából, hozzá illő társa, Éva, akinek nevét ki sem lehet ejteni anélkül, hogy ne gondolnánk Ádámról is, egy napon olyan gyümölcsöt hozott férjének, amelynek fogyasztását Isten megtiltotta. Az engedetlenség egyenlő a halállal. De Éva már bizonyosságot tett engedetlenségéről, ezért Ádám úgy gondolta, hogy ha hitvesének meg kell halnia, ő is követi őt a halálba, mivel nem tudta elviselni a tőle való elszakadás gondolatát.¹

Isten volt az, aki Évát Ádám mellé teremtette. Isten alkotta őt meg úgy, hogy tökéletes társa legyen Ádámnak. Nem volt semmi kivetnivaló Ádám Éva iránt érzett szerelmében mindaddig, míg nem szerette őt jobban Istennél, és ez az ajándék nem vált bálvánnyá számára. Isten jóváhagyta Ádám Éva utáni vágyakozását, de nem az engedetlenség árán.

A türelmetlenné váló várakozás a vágyottat bálvánnyá teszi. A türelmetlenség forrása pedig az érdeklődésünk fókuszpontjának megváltozása: nem arra törekszünk, hogy tetsszünk Istennek, hanem arra, hogy biztosítsuk magunk számára az Ő ajándékait. Finom, árnyalatnyi, mégis alapvető különbség van a kettő között. Megtörténhet, hogy annyira várjuk Krisztus második eljövételét, hogy szem elől tévesztjük magát Krisztust, s ily módon bálványozzuk dicsőséges megjelenését?

A hit és a várakozás

Simeon akarta látni a Messiást, mivel hitt abban, hogy Isten ígérete nemsokára beteljesedik. Kutatta a jövendöléseket, és hitte, hogy látni fogja az Üdvözítőt. A Szentlélek mindezt kinyitkozottatta számára.

A hit, mely része a várakozás tapasztalatának, képes életeket, életcélokat megváltoztatni, a lelki látás perspektíváját módosítani. A várakozásban olyan hit nyilvánul meg, amely azonnali cselekvésre készítet, mint akkor, amikor a síneken sétálva megjelenik előtted egy kétszáz tonnás mozdony. Mozgásba lendítő hit ez.

Már attól a naptól kezdve küzdünk a „kikapcsolás” problémájával, hogy a bűn belépett világunkba. Megtörténhet, hogy olyan ismeretekkel rendelkezünk, amelyekből hiányzik az átalakító erő, és képtelen magatartásunkon változtatni. Ezt a legszemléletesebben a dohányzó tüdőszakorvossal példázhatjuk. Ha az egyszerű ismeret elegendő lenne a változáshoz, egyetlen pneumológus sem cigarettázna.

„Te hiszed, hogy az Isten egy. Jól teszed. Az ördögök is hiszik, és rettegnek” – írja Jakab apostol (2:19). Az jó, ha intellektuálisan elfogadjuk az Istenség létezését, de racionális beleegyezésünket mi különbözteti meg egy démonétól? A démonokat a hit tulajdonképpen rettegéssel tölti el, hiszen tudatában vannak annak, hogy életük nincs összhangban annak az Istennek az akaratával, akinek a létezéséről meg vannak győződve. Hihetünk Isten létezésében, jóságában, és mégse higgyünk Benne. Hihetünk abban,

hogy Isten hatalmas, hogy az Ő karja elég hosszú ahhoz, hogy megszabadítson minket, és mégis aggodalommal gondoljunk a jövőre. Elhithetjük, hogy annyira szerette Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta érte, és mégsem vagyunk teljesen meggyőződve üdvösségünket illetően. Lehet, hogy tudjuk: ez Isten egyháza, mégis föltesszük magunkban a kérdést, hogy biztonságban elvezeti-e népét a mennyei otthonba.

A várakozás hisz, és ez a hit cselekvésre készítet.

Az ismeret és a várakozás

Újra a Templomban vagyunk, és Simeon is ott van. Várta a Messiást, mivel hitt a próféciában. Az 1844. október 22-ét megelőző években a milleriták megértették, hogy a leghosszabb profetikus időszak a Szentírásban a végéhez közeledik. Mivel a „szenthely” szóra egy téves feltételezést építettek (Dán 8:14), arra a következtetésre jutottak, hogy a 2300 napos időszak lejártával véget ér a történelem, és visszajön Jézus.

Mennyire fanatikusoknak tűnhettek október 23-án az első adventisták! Egyesek mindenüket eladták, miközben Krisztust várták. Mezőiket nem szántották fel. Kereskedéseiket bezárták. Hittek abban, hogy meglátják Jézust az ég felhőin. És e hittel teli várakozásuk cselekvésre készítette őket. Élő hittel rendelkeztek, melyet cselekedeteikkel is bizonyítottak.

A várakozás hisz, és ez a hit cselekvésre készítet. De ahogy a milleriták csalódása is mutatja, fontos, hogy mit hiszünk. És itt lép érvénybe a várakozás harmadik aspektusa: az ismeret.

Máté 24. fejezete leírja Krisztus második eljövételének jeleit. Rajtunk kívül van egy keresztényekből és nem keresztényekből álló világ, amely nem tudja, hogy Jézus megjövendölte, milyen lesz a világ állapota az Ő visszajövele előtt. A Szentírás az emberek tudatlansága ellenére igaz. Nincs, amiért szégyenkeznünk. A kérdés mindazonáltal fennáll: hogyan viszonyulunk a Jézus által felsorolt jelekhez? Dönthetünk úgy is, hogy figyelmen kívül hagyjuk őket. Fejünket beletemetethetjük az ortodoxia homokjába, teljesen figyelmen kívül hagyva a minket körülvevő valóságot; érvényteleníthetjük a jeleket ehhez hasonló kijelentésekkel: „Századok óta tanúi vagyunk ezeknek a jeleknek, még nyugodtan eltelhet pár száz év, amíg visszajön Jézus!” (lásd 2Pt 3:4).

A másik véglet az, hogy oly mértékben dicsojtjuk ezeket a jeleket, hogy kereszténységünk

mindössze e jelekhez való viszonyulásunkban nyilatkozik meg. Ha tekintetünket elfordítjuk Jézusról, és a pápára irányítjuk – a jelek figyelemmel követésének ürügyén –, Facebook- vagy Twitter-bejegyzéseink, e-mailjeink, hashtag-jeink a pápa következő tetteire fókuszálnak majd, arra, hogy ilyen-olyan kezdeményezése, utasítása, szava, tette miként teljesíti Ellen White írásai valamelyik profetikus részletét. Mi több, ahelyett hogy Jézusra tekintenénk, vádolóan másokra mutogatunk, elítélvén őket.

Az igazi probléma azonban az, hogy tekintetünket levesszük Jézusról. Lukács evangélista figyelmeztet: amikor teljesedni látjuk e jeleket, emeljük tekintetünket a menny felé, Jézus felé (Lk 21:28). Sajnos, sokszor nem a megfelelő szóra tesszük a hangsúlyt: ne a jelekre, hanem **Krisztusra** figyeljünk! Annyira lekötnek maguk az események, hogy megfeledkezünk magáról a Sze mélyről, aki mindezeket igazgatja. A következő kérdés viszont ez: Krisztus személyére vagy az általa megígértekre összpontosítunk?

Tanuljunk a múltból

Jézust hiába várták 1844-ben. A csatlódást követően a várakozóknak választaniuk kellett. Kitartóan tanulmányozták a Bibliát, és várakozásukat a szeretet itatta át. De vajon jöttek-e várakozásukat szerették, vagy magát az eljövendő Krisztust? Az események haladtával Isten kinyilatkoztatta számukra a mennyi szentély doktrínája hermeneutikájának kulcsát, követték Jézust a mennyi szentélybe, vagy pedig bálványá vált számukra a második advent? A „Jézus élete” című könyvben Ellen White ekképpen ír Simeonnak a Templomban megélt tapasztalatáról: „Ezek az alázatos hívők nem hiába kutatták a próféciákat. De Izrael vezetői és papjai, bár kezükben voltak a próféták értékes kijelentései, mégsem az Úr útján jártak, és szemük becsukódott az élet Világossága előtt.

Így van ez ma is. Lelki vezetők és az Isten házában imádkozók nem értik meg, sőt észre sem veszik azokat az eseményeket, amelyek az egész menny érdeklődésének homlokterében állnak. Sokan elismerik a történelmi Krisztust, de elfordulnak az élő Krisztustól. Krisztust – aki Igéjében önfeláldozásra szó-

lít, aki a segítségért könyörgő szegények és szenvedők személyében lép elénk, aki az igaz ügy szolgálatára hív, amely szegénységet, fáradságos munkát és megvetést von maga után – ma sem fogadják szívesebben, mint közel kétezer évvel ezelőtt.”²

Hachiko egy barna akita inu volt, akit Hide-saburo Ueno professzor, a Tokiói Egyetem Agrártudományi karának tanára adoptált 1924-ben. Ueno tanár úr mindennap ugyanabban az órában tért haza, és a kutya nap mint nap várta őt a vasútállomáson. Ez volt napi rutinjuk mindaddig, amíg be nem következett a tragédia: Ueno tanár úr agyvérzésben életét vesztette, 1925 májusában. Aznap nem szállt le a vonatról, habár Hachiko várta őt. És várta őt minden egyes nap a következő kilenc évben, kilenc hónapban és 15 napon egészen addig, amíg 1935. március 8-án ő is meghalt.

Vajon mi is így várjuk Jézust? ■

1 Ellen G. White, *Az üdvösség üzenete*, 36.

2 Ellen G. White, *Jézus élete*, 55–56.

Sikhu Hlatshwayo Zimbabwében született és az Andrews-on szerzett magiszteri fokozatot vallászakon. Több mint tíz éve szolgálja az Urat az egyetem kollégiumában, és türelmetlenül várja, hogy meghallja Istent énekelni a mennyben.

A zűrzavartól a küldetésig

Az üzenet július 4-én, szombat délelőtt hangzott el.

Ahogy közeledett 1844. október 22-e, az adventisták bezárták műhelyeiket, üzleteiket, kereskedéseiket. A földművesek a mezőn hagyták a termést. A burgonya a földben maradt. Az almák a fán rothadtak meg. A tanítók felmondtak iskoláikban. Hatalmas összegeket adományoztak „Az Éjféli Kiáltás” publikálására. Több százezer példányszámban nyomtatták ki New Yorkban és Bostonban, három héttel a várva várt esemény előtt.

„Ímhol jön a Vőlegény! Jöjjetek elébe!” (Mt 25:6)

Október 19-én a nyomdagépet leállították. A millerita prédikátorok otthonaikba tértek, hogy együtt legyenek családjukkal. Így írt erről Ellen Harmon: „Az volt életem legboldogabb éve! Szíven telve volt a várakozás örömevel.” (*Bizony-ságtételek*, 1/76)

Október huszadika. Huszonegyediké. Huszonkettediké. Az emberek feszülten várakoztak.

1844. október 22-én reggel a milleriták túrelmetlenül gyülekeztek az imaházakban, otthonaikban, sátrakban. William Miller és barátai a háza melletti juharfa-erdő árnyékában gyűltek össze, amelyet ma Ascension Rock-nak neveznek. Egész nap várták a Vőlegényt. A nap lehamvadt, beköszöntött az éjszaka. Amikor az óra éjfélt tizenkettőt ütött, a szomszédok élcelődni kezdtek velük. Huszonkettediké elmúlt, és Jézus nem jött vissza...

Mennyire összetört a szívük! Micsoda zűrzavar, kétely és keserűség hatalmasodott el nekik! De vajon a Szentírás téves értelmezése elterelte őket küldetésüktől?

Az adventizmus bírálói gyakran gúnyolódnak velünk történelmünk ezen eseménye miatt. „Hamis próféták! Még egy vallás eltűnik a történelem süllyesztőjében!” A bírálók azonban elfelejtik elolvasni Jelenések 10. fejezetének utolsó versét, mely így hangzik: „És monda nékem: Ismét prófétálnod kell néked sok népek és nemzetek, és nyelvek és királyok felől.”

Az advent mozgalom a keserű csalódás téglájában született meg. Saját hamujából éledt fel, és újból prófétál népeknek és nemzeteknek, nyelveknek és királyoknak.

Dániel próféciája

Ahhoz, hogy megértsük Jelenések könyve 10. fejezetét, szükséges előbb megértenünk Dániel könyve 12. részét. Dániel próféta egy különleges üzenetet kap, de ugyanakkor parancsot is e beszédek bepecsételésére, a végső időkig, amikor is sokan olvassák majd, és nagy lesz a tudás (4. vers).

A Dániel mellett lévők fölteszik a kérdést: hogyan pecsételtek be a könyvet? Magát Dánielt is meglepi a válasz: „Ideig, időkig és fél időig” (7. vers). Amikor újabb pontosítást kér, a következő vigasztaló szavakat hallja: „Menj el, Dániel, mert be vannak zárva és pecsételve e beszédek a vég idejéig” (9-10. versek).

Ha figyelmesen elemezzük ezt a szövegrészt, egyértelművé válik, hogy a Férfi, akivel Dániel beszél, maga Jézus Krisztus, ugyanaz, akit János a Jelenések 10. fejezetében lát. Mindketten ünnepélyesen fogadalmat tesznek a kapott fontos üzenettel kapcsolatban. János látomásában azonban a kis könyv nyitva van. János látta az időt, amikor a kis könyv üzenetét megértik az emberek, amikor az üzenet szavai nem gerjesztenek többé zűrzavart.

A maradék-egyház küldetése: a jövődőlés!

Dániel napjainak könyve nem maradt örökké bepecsételve, hanem mindössze „a vég idejéig”, az 1260 éves időszak végéig. Az addig nem értett jövődőlések titka akkor feltárult az ember előtt.

A próféciakutatók értelmezése szerint az 1260 éves időszak Justinianus császár uralkodása idején, az 530. évben kezdődött, és a Francia Forradalom idején ért véget (1789–1799), pontosabban VI. Piusz pápa száműzetésekor, 1798-ban. A francia Forradalom idején a tudás megnőtt, a kis tekercs megnyílt, és elkezdődött a vég ideje.

A Dániel 7. fejezetében található 1260 éves prófécia mellett a jövődőlés-kutatók a 2300 napos próféciát is kutatni kezdték. Akik tanulmányozták ezen apokaliptikus írásokat, bátorítást nyertek, amikor megértették, hogy az 1260 éves prófécia 1798-ban véget ért. Hittek abban, hogy a következő nagy esemény a 2300 napos prófécia beteljesedése lesz. Figyelmes kutatás során eljutottak arra a következtetésre, hogy a 2300 napos jövődőlés Krisztus előtt 457-ben kezdődött, és 1844-ben ér véget.

„Idő többé nem lesz”

A milleriták megértették Jelenések 10:6 versét, mely kimondja, hogy „idő többé nem lesz.” A hetednapos adventisták is, hogy ezek a bibliaversek William Miller 1840 és 1844 között hirdették, a 2300 napos próféciáról szóló üzenetét írják le (Dán 8:14). Az 1260 évről és a 2300 napról szóló jövődőlés beteljesedése után nincs több időre vonatkozó üzenet, prófécia. A vég idejében élünk.

János azt az utasítást kapta, hogy egye meg a tekercset, aminek édes az íze a szájban, de keserűvé válik a gyomorban. A milleriták azt remélték, hogy a 2300 profetikus nappól álló időszak végén, azaz 1844. október 22-én Jézus visszatér a földre, hogy megtisztítsa a világot... de keserűen csalódnuk kellett. Vajon e csalódással szertefoszlott céljuk és küldetésük?

„Ismét prófétálnod kell néked!”

Még 1844-ben Ellen White az egyház világszéles kiterjedését felvillantó látomást kapott az Úrtól. „Kis, csillagokhoz hasonló fénypontokat” látott, amelyek „egyre erősebben ragyogtak, kelettől nyugatig, és északról dél felé beragyogván az egész földet.” Az angyal azt mondta Ellen White-nak, hogy ezek a fénypontok azokat képviselik, „akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban, és engedelmeskednek Szavának. Ők a világ világosságai” (*Bizonyságtételek*, 1/76).

A Generál Konferencia 1863-ban történt megszervezése után tizenegy évvel egyházunk elküldte első misszionáriusát, J. N. Andrews testvért, Svájcba. 1874-gyel kezdődően a hármas angyali üzenetet mindenütt hirdetik a világon. Európában ma majdnem 400.000 adventista él.

„Ismét prófétálnod kell néked!” Ez valóban így van. Afrikában is hirdetjük az evangéliumot. A „Fekete Kontinensen” ma 6,9 millió adventista él, akinek neve fel van jegyezve az élet könyvében.

„Ismét prófétálnod kell néked!” Határozottan! A hármas angyali üzenetet egész Észak-, Közép- és Dél-Amerikában hirdetjük. 7,1 millió adventistánk van ezekben az országokban.

„Ismét prófétálnod kell néked!” Minden biztonnyal! Isten utolsó üzenetét Ázsiában is hirdetjük. Ma, Jézus vére 3,9 millió ázsiai adventistát mosott tisztára.

1863 és 2015

A Generál Konferencia 1863-as ülészakán idején 3500 adventista volt Amerikában. 2015-ben 18,5 millió!

1863-ban a hét egyházterületből hat képviseltette magát, 20 küldöttel. 2015-ben 663 egyházterület és misszió 2500 delegátust bízott meg a részvétellel.

1863-ban mindössze egy divízió létezett. 2015-ben a világ minden táján élnek hetednap-i adventisták. Tizenhárom divíziónk van!

1863-ban 125 gyülekezetünk volt. Ma – beleértve a szervezett csoportokat is – 148.023 gyülekezetünk van, ahol szombatról szombatra Istent dicsőítjük. 1863-ban egy kiadónk volt, ma 63.

Az Úr segítségével létrehoztuk a világ legkiterjedtebb protestáns oktatási rendszerét: 7797 iskolánk, főiskolánk és egyetemünk van. Emellett 173 kórházunk, 21 élelmiszergyártó vállalatunk és 15 médiaközpontunk. Elfogadtuk az Úr prófétálásra szólító megbízását, és Ő gazdagon megáldott minket.

Egyházunk üzenete és identitása

Történelmi szempontból a Jelenések könyve 10. fejezete bátorítást nyújtott és irányt mutatott kezdetekben csalódott, kételyek közt vergődő egyházunknak. Ma ez az üzenet még sürgetőbb és relevánsabb, mint bármikor. Az üzeneten kívül viszont van még más mutató is, ami egyházunkat meghatározza.

Jelenések könyve 12. fejezete feltárja a maradék-egyház jellemvonásait, és leírja az Isten és Sátán közti kozmikus küzdelmet. Sátánt Isten kiűzte a mennyből a földre, ahol az egyházat sanyargatja. Ebben az erőteljes üldözéssel sújtott időszakban az egyház a pusztába menekül, ahol 1260 évet tölt. De a rettenetes elnyomás ellenére a maradék mindvégig hűséges marad Istenhez.

A maradék-egyház két kimagasló jellemvonását mutatja be a Szentírás. Az egyik: a maradékhoz tartozók megtartják Isten parancsolatait, beleértve a negyedik parancsolatot – a szombat, a hét hetedik napja parancsolatát – is. A második: rendelkeznek Jézus bizonyágtételével, amely – a Biblia szerint – a prófétaság lelke (lásd Jel 19:10).

Jelenések 12. fejezete egyházunk kezdeteit is leírja. A 12. fejezet bemutatja a maradék jellemvonásait, a 14. rész pedig az egyház üzenetét – a hármasság üzenetét (Jel 14:6-14). Ez a hármasság üzenet az utolsó figyelmeztetés a világ számára, és előjog számunkra, hogy mi vagyunk azok, akik hirdethetjük és életünkkel gyakorlati bizonyágot tehetünk róla. A maradék-egyház küldetése a prófétálás.

Különleges, egyedi üzenetünk van. Egyházunk megbízást kapott, hogy ezt az üzenetet

minden népnek, nemzetnek és nyelvnek elvigye. Ez a mi küldetésünk.

Bármikor eltérne ettől, magát a létértelmeztetésének el. Egyházunk nem azért van, hogy tanításai útján dogmatikai sikereket érjen el. Egyházunk azért tanít elsősorban, hogy üdvösségre vezesse az embereket. A nevelés és az üdvösségre történő vezetés szolgálata egy és ugyanaz.

Az egyház nem csak a szenvedések enyhítését szolgálja, bármennyire fontos ez a szempont is. Az egyház azzal a céllal gyógyítja meg a betegeket, hogy üdvösségre vezesse őket. A test gyógyítása megnyitja az utat a szív gyógyításához, és elvezet a keresztlábához. Az orvosi missziómunka az evangéliumi szolgálat „jobb keze”. A maradék-egyház létértelme ez: „prófétálni” Krisztus életét, halálát és feltámadását a világnak, amelynek szüksége van meghallani az utolsó meghívást Isten kegyelmi ajándékának elfogadására.

Következtetés

A milleriták várták Jézus visszajöttét, de csalódniuk kellett. További feladatok vártak rájuk. „Ismét prófétálnod kell néked!” Az Úr visszajötté előkészítésének világszéles munkája a mi feladatunk.

Jézus ezt egyértelműen kifejezte a végidőről szóló, híres prédikációjában: „Az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon, bizonyággal minden népnek; és akkor jó el a vég” (Mt 24:14).

A híres misszionárius, David Livingstone sírkövére János 10:16 verse van bevésve: „Más juhaim is vannak nékem, amelyek nem ebből az akolból valók.” Ezek a „más juhok” is meg kell, hogy hallják Jézus hívását. Nekünk „ismét prófétálnunk kell” a népeknek, nemzeteknek, nyelvnek és királyoknak.

Ma nagyobb szükség van a keresztyén misszionárius szolgálatra, mint bármikor ezelőtt. Milliók vannak, akik még nem hallottak Jézusról. A mi felelőségünk elvinnünk a világnak az evangélium örömhírét, és hirdetni azt mindaddig, míg mindenki meghallja, és a munka befejeződik, véget ér a bűn, a fájdalom és a halál korszaka.

Ma a világosság sugarainak be kell ragyogniuk a földet, eljutván minden néphez, közösséghez, családhoz. Hetednap-i adventistákként bizalommal hirdetni kell: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt!” (Ésa 60:1)

Elközelgett a mi üdvösségünk! ■

G. T. Ng a Hetednap-i Adventista Egyház Generál Konferenciájának végrehajtó titkára. Egyetemi tanárként, dékánként és divíziós titkárként szolgált. Ma feleségével, Ivy-val együtt a Maryland állambeli Laurelben él.

Íme, jön Jézus!

Készüljünk meglátni Őt dicsőségében!

Az üzenet július 5-én, vasárnap délelőtt hangzott el.

Az ausztráliai Sydneyben vagyok, egy lakás erkélyén, mely a híres kikötőre néz. Bal kezem felől az Operaház, fehér, hullámokra emlékeztető tetejével. Velem szemben a kikötő öble felett átívelő híd. Az utcán több ezer ember. Majdnem éjjél, az ó- és az újév küszöbén. Sydney felejthetetlen ünnepekre készül.

Fülsüketítő zaj! Hét tonna robbanóanyagot használnak el a tűzijátéokra. A lövedékeket ötenként hajó hozta Sydneybe 11.000 konténerben. 25.000 süvítő „üstököst” és 100.000 rakétát repítenek az ég felé. Hatalmas erőbevetés. Testem minden része beleremeg.

Mesés spektákulum. Gondolataim azonban máshol járnak. Ha e földi előadás ennyire lenyűgöző, milyen lesz, amikor Jézus megjelenik a felhőkön? Akárcsak ez a tűzijáték, Jézus második adventje is valóságos lesz. Az lesz a föld történelmének legcsodálatosabb látványa, és bolygónk minden lakója látni fogja.

Hogy jön el Jézus?

Lesznek, akiket váratlanul fog érni visszajött. Miért? Amiatt a zavaros kép miatt, ami sokak elméjében uralkodik Jézus visszajövetelének mikéntjével kapcsolatban, és azzal, hogy egyáltalán visszajön-e. A világon számos elmélet terjed a második adventtel kapcsolatban, amely egyházunkba is beszivárgott.

A zsidók őszintén várják a Messiás első eljövételét. Egy híres zsidó filozófus nyilatkozta: „Határozottan hiszek a Messiás eljövételében, és még ha késik is, minden nap reménykedem abban, hogy meglátom Őt.”¹

Sok buddhista, hindu és muzulmán hisz egy természetfeletti lény eljövételében.

A buddhista hit szerint az óceánok hamarosan visszahúzódnak, és Maitréja lesz, hogy

magával hozza lelki igazságát, bölcsességét és áldásait. Egyes hindu szekták azt állítják, hogy Visnu Kalkiban reinkarnálódik, és meg fog jelenni a felhőkön egy fehér lovon, karddal a kezében. Legyőzi a gonoszt, és kezdetét veszi a béke aranykora.

A Korán is utal Jézus eljövételére. Jézus „próféta” valahol a Közel-Keleten száll le a földre, valószínűleg a damaszkuszi nagy mecset előtt, vagy Mekkában, esetleg Jeruzsálemben, a Sziklamecsetnél. Egy dolog azonban biztos a muszlimok számára: Jézus eljön másodszor is a földre.

De mit hisznek a keresztények? Többségük vallja, hogy Krisztus másodszor is eljön. Eljötté mikéntjét illetően azonban eltérnek a vélemények.

Michelangelo freskója

A Sixtus-kápolna freskója a második advent római katolikus koncepcióját vázolja fel. Michelangelo alkotásának, „Az utolsó ítélet”-nek a középpontjában egy erős testalkatú, edzett Jézus áll. Mellette Mária, körülötte a szentek. A mennyezetfreskón úgy tűnik, senki sem örül a második eljövételnek. Néhány angyal megfújja trombitáját, hogy feltámassza a halottakat. Gábrriel arkangyal kezében az üdvözültek nevét tartalmazó kis könyv. A kárhozottak nagy könyvét egy másik angyal tartja a kezében.

A holtukból feltámasztottak – Jézus jobb kezével felől – angyalok kíséretében felemeltetnek a mennybe. Egyeseket rózsafüzér húz fölfelé – ami nem éppen egy kényelmes utazás. Jézus bal keze felől az örök pokol felé tartanak. Az angyalok visszataszítanak, de a démonok a pokol tüze felé húzzák őket. A pogány mitológiából ihletődött Michelangelo a kárhozottakat egy bárkában illusztrálja, amely a pokol felé sodródik, és egy démon hátulról evezővel hajtja a bárkát.

Amikor ezt a lenyűgöző freskót nézzük, egy olyan esemény tárul fel előttünk, amelyben a hangsúly az ítéleten nyugszik. Rendkívüli, erős

benyomást keltő jelenet, de egyáltalán nem sugároz örömet.

Semmilyen titkos elragadtatás

A protestánsoknak hihetetlenül sok elképzelésük van a második eljövettel kapcsolatban, ami a legjobban terjed viszont, az a titkos elragadtatás elmélete, a két szakaszból álló második eljövétel. Az első szakasz maga az elragadtatás, amikor is az igazak váratlanul felemeltetnek az égbe. Ezt hét év nyomorúság követi. Végül pedig Jézus teljes dicsőségében leszáll a földre, és megalapítja országát.

Ezt az elméletet kiválóan kiaknázza az irodalom és a filmszakma. De tanít ilyesmit a Biblia? Szó se róla! A Szentírásban a második adventről sehol sem olvashatjuk, hogy titkos esemény lenne. Az evangélium így ír erről: „Íme, eljő a felhőkkel, és minden szem meglátja Őt” (Jel 1:7).

Láthatjuk tehát, hogy Jézus személyesen jön el, hogy eljövele látható és globális esemény lesz, hiszen minden szem meg fogja Őt látni. Mít olvasunk még a Bibliában? „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a földnek minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljönni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, és egybegyűjtik az ő választottjait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt 24:30-31).

Jézus nagy hatalommal és dicsőséggel fog visszajönni, és ez az esemény a Sydney-i újévköszöntő ünnepségnél is látványosabb lesz. Olyan lesz, akár a villám, mely napkelettől napnyugatig beragyogja az égboltozatot. Az angyalok összegyűjtik Isten minden gyermekét: mindenkit egyszerre, a világ minden tájáról.

Egy másik, talán a legismertebb, Jézus visszajöttét hirdető bibliaiszöveg: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először azok, akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk” (1Thess 4:16-17).

Visszajövelekor Jézus feltámasztja az igaz holtakat, akikkel majd a levegőben találkozunk. A második eljövétel az emberiség történelmének legmagasztosabb eseménye lesz!

Ezért a második advent üzenete a Hetednap Adventista Egyház küldetésének fókuszpontja. Ezért élek! Ezért ver a szívem!

Az érem másik oldala

A második eljövételnek sajnos van egy kellemtelen része is.

„És akkor sír a föld minden nemzetsége” (Mt 24:30) – jövendölte Jézus, valószínűleg fájdalomtól remegő ajakkal.

A művészettörténet egyik leghíresebb alkotása a norvég Edvard Munch „A sikoly” című festménye (1893). Meglátogattam Norvégiát, csak hogy láthassam ezt a különös alkotást. A művész a festmény rámájára a következőket írta: „Barátaim továbbmentek, és magamra hagytak. Reszkettem szorongásomban. És akkor mintha egy végtelen, világokon áthatoló sikoly hasított volna

A második advent üzenete a Hetednap Adventista Egyház küldetésének fókuszpontja. Ezért élek! Ezért ver a szívem!

belém.” Munch nyilván nem a második eljövételre utalt, de valamelyest szemléltette azt az érzést, amit az elveszettek fognak megtapasztalni Jézus eljövelekor.

„A nagy küzdelem” című könyvben Ellen White azt írja, hogy a gonoszok háborzongató nyögése és kiáltása hangosabb lesz a bomló természet elemeinek hangjánál. A Szentírás szerint a föld elképzelhetetlen erővel, görcsös vonaglásban rengeni fog.

E szavak nem hagynak nyugodni. Miért vagyunk annyira közömbösek, amikor ekkora kockázattal állunk szemben? Választhatunk a szép-

séges, fenséges örök élet, az Atya jobbán töltött öröklét szeretete és békéje, valamint mindezek elvesztése között. Hetednap adventistákként mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy az emberek ne jussanak az örök kárhoz sorsára.

Egy éjjel álmot láttam. Tanúja voltam a második eljövételnek, és felemeltem az égbe. Így kezdődött az álmom, majd aztán...

Útközben a mennyország felé nagy sebességgel haladtunk el a bolygók mellett, majd eljött a szombat. Jézus megállította az üdvözültek menetét, és egy hatalmas asztalhoz hívott, hogy elfogyasszuk a szombati, ünnepi ebédet.

Nem agapé-asztal volt, amit szombatoként rendszeresen a szegényeknek terítünk, hanem a legünnepebb asztal, amilyenhez foghatót még nem láttam.

Ebéd közben asztaltársaimat elemezgettem. Szóba elegyedtem a mellettem ülővel, és megkérdeztem a nevét. Azt mondta, ő Luther Márton. Nem jött hogy higgyek a fülemnek!

„Meglátogattam a szülővárosodat és a gyülekezetet, amelyben prédikáltál. Jártam azon a helyen, ahová kifüggesztetted 95 tételedet!” – mondtam neki lelkesen. – „Beszélj magadról!” – kérleltem.

Csupa fül voltam, amikor az életéről beszél. Majd a másik szomszédomhoz fordultam. „Ki vagy?” – kérdeztem.

„Husz János.” – válaszolta.

„Ez igen! Jártam azon a helyen, ahol máglyán elégettek. Hősöm vagy. Mondd, honnan volt bátorságod ilyen szörnyű halált halni Jézusért? Mire gondoltál, amikor meggyújtották alattad a tüzet?”

Az ő válasza is lelkesedéssel töltött el.

Majd a velem szemben ülő férfira néztem, és megkérdeztem, hogy kicsoda.

„A nevem: Keresztelő János” – mondta.

„Nem hiszem el! Tényleg? Jézus azt mondta rólad, hogy te vagy a legnagyobb ember, aki valaha a földön élt. Mindenről lemondta az Ő kedvéért!”

A Keresztelő János melletti férfi nem tűnt ugyan rendkívülinek, de azért tőle is megkérdeztem, hogy kicsoda. Meglepetésemre azt válaszolta, hogy Pál apostol. Alig hittem a fülemnek! „Mesélj misszióútdíjaidról! Milyen volt hajótörést szenvedni? Mit éreztél, miközben korbácsoltak, köveztek?”

Lenyűgöztek ezek a férfiak és élettörténeteik. Ekkor azonban Pál a szemembe nézett, és kerítés nélkül megkérdezte: „Téged hogy hívnak?”

„A nevem Neale” – válaszoltam, meg lévén győződve, hogy a személyem nem sokat mond jeles asztaltársaimnak.

Majd egy második kérdést is feltett: „És mondd, Neale, mit tettél te Jézusért?”

Kérdése annyira sokkolt, hogy azonnal felébredtem az álomból. Csuromvizes voltam a verejtéktől.

Akkor értettem meg, mennyire önző voltam. Időmet, erőmet, lehetőségeimet, figyelmemet mind magam felé fordítottam, nem pedig Krisztus felé. Egyértelmű volt: nem voltam felkészülve Krisztus második eljövételére. És nem annak tükrében, hogy mit tettem, vagy mit nem tettem. Cselekedeteim csupán a tünetek voltak.

Az igazi gond ez volt: számomra Jézus csupán egy rész volt az életemből, míg Luther, Husz, Keresztelő János és Pál apostol számára a minden! Jézus mindössze ismeret volt számomra, nekik azonban legjobb Barátjuk!

Készen akarok lenni!

Ez az álom felriasztott siralmas lelki állapotomból. Életemet teljesen átadtam Istennek, és eldöntöttem, hogy lényem minden egyes rostjával Jézusért fogok élni. Azon az éjszakán elfogadtam Jézust Uramnak, Üdvözítőmnek és legjobb Barátomnak. Ma legnagyobb szenvedélyem az, hogy meggyőződjek: áldozata nem volt hiábavaló. Vágyam az, hogy e bolygó minden lakója a mennybe jusson! Egyikőjük se hiányozzék onnan! Mivel minden embernek felbecsülhetetlen értéke van!

Most Jézust várom! Vágyom azt a napot, amikor tekintetemet az égre emelem, és felkiáltok örömben: „Íme, Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket! Örüljünk és örvendezzünk az Ő szabadításában!” (Ésa 25:9). ■

1. Moses ben Maimonides, *Thirteen Articles of Faith*.

Neal Schofield
a Dél-Csendes-óceáni
Divízió Adventista
Médiaközpontjának
igazgatója Wahroon-
gában, Ausztráliában
(Dél-Wales állam).
Élete célja a lélek-
mentés, érdeklődési
területe a művészetek
alkalmazása az evan-
gélium terjesztésében.

Az Adventista Archívum és Statisztikai Központ jelentése

A taglétszámot ellenőrző auditprogramok és a veszteségek

Az utóbbi öt évben a világegyház egy sor átfogó auditprogramot alkalmazott a pontos taglétszám meghatározására. Az Adventista Archívum és Statisztikai Központ kutatásainak eredményei azt mutatják (AASK), hogy az egyháztagok száma nagyobb, mint a reális érték, bizonyos régiókban pedig sokkal nagyobb. A kiegészítő elemzések azt sugallják, hogy az értékek azért magasabbak, mivel hiányosságok léteznek a veszteségek bevezetésének rendszerében: mind az elhalálozások, mind az élő egyháztagok elvesztése a világ egyes részein egy címszó alatt vannak feltüntetve: „hittagadás”, „az egyház elhagyása”, stb. Az alábbi jelentés röviden bemutatja az auditvizsgálatok eredményeit, és néhány javaslatot is megfogalmaz a Hetednapi Adventista Egyház számára.

Számos helyzetben egyetlen kulcsjelentőségű statisztikai adat létfontosságú perspektívát nyithat meg egy szervezet előtt a sokszínű adathalmaz közepette. Az adventista egyháztagok létszáma felméréséhez a kulcsfontosságú statisztikai elem a *halálozási arányszám*, amit egy adott népességnél 1000 egyháztag per elhalálozás arányából nyerünk. Az AASK elemzésében az adventisták halálozási arányszámát minden Divízióra külön, majd világszinten is kiszámították, és összevetették az általános népesség halálozási arányszámával a Divíziókban, illetve globálisan. Mivel az egy évre kiterjedő számítás nem releváns – nem árulja el, hogy milyen tendencia van folyamatban –, az AASK tizenöt évet, az 1995–2010-ot időszakot elemezte.

A statisztikai értelmezésekből megtudtuk, hogy az adventisták halálozási arányszáma világszinten mindvégig a globális populáció halálozási arányszáma alatt volt, mi több, a 2000-es évek elején meredeken zuhant. A helyzet Divíziókra lebontva is hasonló volt.

A hetednapi adventisták mennyei elvek szerinti egészséges életmódot folytatnak, amelyet a Prófétság Lelke nyilatkozat ki számukra, de a globális és az adventista halálozási arányszámok közti különbség annyira nagy, hogy ezt az eltérést nem tulajdoníthatjuk kizárólag az egészségesebb életmódnak.

A XXI. század első tizedében 3,39 elhalálozás esett 1000 adventista egyháztagra, globálisan, elmentében az általános népesség esetében kapott 8,55 az 1000-hez aránnyal, ami azt jelenti, hogy az adventisták halálozási átlagaránya az általános globális népesség halálozásainak átlagarányához képest mindössze 39,65 százalék. A tudományos kutatások rámutatnak a tényre, hogy az adventista éltrend és életmód szabályai betartásának köszönhetően a mortalitás aránya legfeljebb két-

harmada lehet az általános globálisnak. Halálozási arányszámunk világszinten tehát majdnem a fele volt annak, aminek lennie kellett volna, figyelembe véve az adventisták egészségi állapotát nyújtotta előnyöket.

Nyolc Divízióban (beleértve négyet a hat, több mint egymillió tagot számláló Divíziók közül) a halálozási ráta az adventisták körében az általános népesség halálozási arányszámának 40%-a alatt maradt, öt Divízióban pedig 20% alatt! Ezekben a Divíziókban az adventista taglétszám lényegesen nagyobb volt, mint a reális szám.

Ez három szempontból is fontos: a tervezés, a keresztény sáfárság és lelkes gondoskodás szempontjából, s e három közül valószínűleg az utolsó a legfontosabb. Az egyház vezetőinek pontos nyilvántartásokra van szükségük a tagok létszámát illetően. Elsősorban a hatékony, stratégiai tervezés, másodsorban pedig a jó sáfárság érdekében, hiszen téves statisztikák birtokában az anyagiak és az erőforrások elosztása is helytelen lehet. És ami a legfontosabb: ahogy azt az elveszett bárány példázata is mutatja (Lk 15:4-7): ismernünk kell pontosan a tagok számát. Követnünk kell a mennyei Pásztor példáját, hiszen a pontatlan adatok megnehezítik a hívők lelki gondozását.

A világegyház egy sor intézkedést hozott a pontos taglétszám-nyilvántartás érdekében. 2012-ben a Generál Konferencia létrehozta a Hetednapi Adventista Taglétszám-nyilvántartó Hivatalt, amely egy szoftvert alkalmaz a pontos jegyzékek vezetésére. Jelenleg két Divízió és néhány Unió alkalmazza a szóban forgó szoftvert.

A legnagyobb előrelépést a pontos nyilvántartások érdekében azonban az auditvizsgálatok jelentették. Mindegyik Divízió minimum egy részét a területének alávetette ezeknek az auditvizsgálatoknak, és a 132 Unió zöme minimum részleges auditprogramokat alkalmazott a területén. Világszinten még nem teljes tehát az auditálási folyamat. E jelentésnek is csupán bevezető jellege van.

David Trim
a Generál Konferencia Archívumának és Statisztikai Kutatóközpontjának igazgatója.

2014-ben 55.320 adventista elhalálozásunk volt, azaz 3 haláleset az 1000-hez, világszinten, növekvőben a 2005–2010-es időszak 2,67-es értékéhez képest, ami egyharmada volt az általános globális halálozási arányszámnak. Ez volt a legalacsonyabb érték advent történelmünkben. A 2014-es 3 az 1000-hez adventista halálozási arányszám az általános globális 7,84 az 1000-hez arányszám 39 százaléka. Sokat kell még dolgozunk ahhoz, hogy pontos adataink legyenek, de biztató, hogy jó úton haladunk.

Megdöbbenő viszont a tény, hogy az auditprogramok nagyméretű veszteségekre vetettek fényt. Nemcsak a jelentett elhalálozások száma volt kisebb a valóshoz képest, hanem az egyházat elhagyók száma is pontatlan volt (akik nem a „hittagadás” címszó alatt szerepelnek a hivatalos statisztikai jelentésekben, hanem az „egyházat elhagyók” címszó alatt), valamint a „hiányzók” állománya, akiket egész egyszerűen nem lehet elérni egy-egy auditvizsgálat során.

Az utóbbi öt év átfogó auditprogramjaiból kiderülnek a következők: összesen 2.983.905 tagot vontak le az össztagszámból, vagy könyveltek el hiányzónak; 261.888 halálesetet jegyeztek fel, miközben 5.563.377 személy csatlakozott egyházunkhoz keresztség vagy a hit megvallása útján. A halálozási szám egy keveset emelkedett, de viszonylag stabil maradt, míg az egyházat elhagyók és hiányzók száma hirtelen megnövekedett.

A veszteségek számának meredek emelkedése csökkenti a bejövetelek számát. A „hátsó ajtón” kiosonók rendkívül magas száma apasztja a „főbejáraton” belépők számát (lásd a mellékelt ábrát). Vissza kell tartanunk a távozni szándékozókat!

Az utóbbi öt évben a növekedés látszólag sokkal lassúbb volt, de ez csak statisztikai illúzió. Sokan, akik távoztak egyházunkból, nem az utóbbi öt évben hagyták el sorainkat. Lévn, hogy csak nemrég kezdtük alkalmazni a taglétszámot auditáló programokat, az utóbbi 25 évben felgyűlt veszteségekre csak most derül fény. Vannak, akik több mint negyed százada hagyták el egyházunkat.

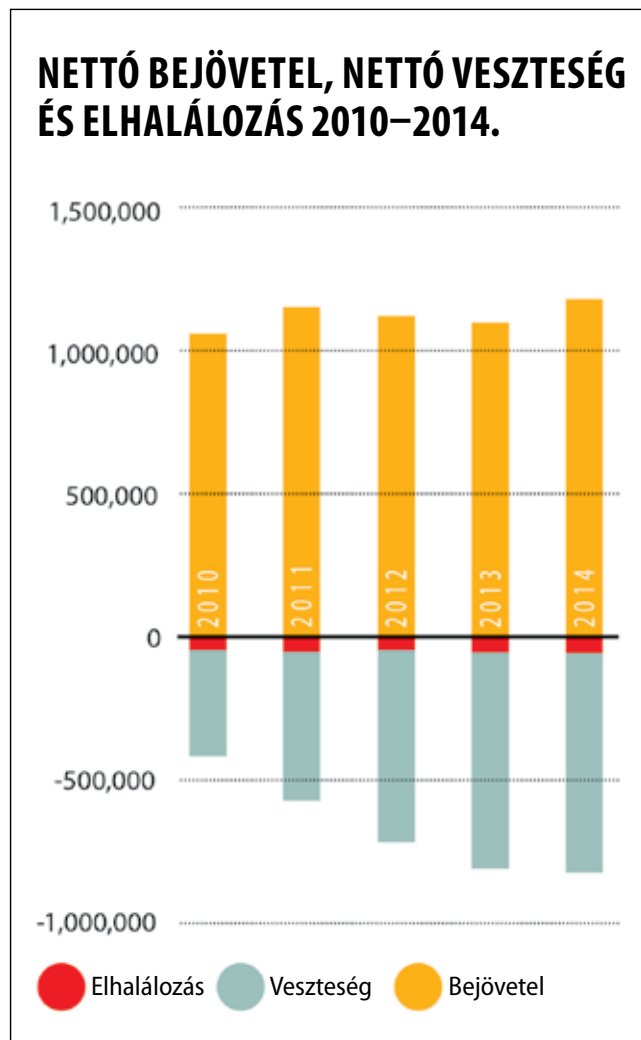
Egyszerű szavakkal élve: egyházunk nincs növekedési válságban, csak a statisztikai korrekció hatásait érzi. A 90-es években és a 2000-es évek elején a növekedés kisebb volt, mint hitük, a 2010-2015-ös időszak valós növekedési aránya pedig sokkal nagyobb, mint aminek tűnik. Emellett fontos elismernünk, hogy a veszteségeket nem az auditprogramok okozták – ezek

mindössze feljegyzik azoknak a személyeknek a távozását egyházunkból, akik már sok éve elszakadtak a hetednapi advent közösségtől.

És még egy dolog: nem azért alkottuk meg ezeket a programokat, hogy kiseperjük nyilvántartásainkból a tagokat, és így pontosabb adatokkal rendelkezünk. Mind a 2.983.905 távozó egyháztag (vagy az utóbbi 50 év 13.026.925 távozó tagja) értékes Jézus számára.

Szükséges, hogy az auditprogramok alkalmazása folytatódjék a távozni szándékozó tagok visszatartása és a tanítványok képzése érdekében. Törekedjünk a Jó Pásztor példáját követni, aki mindent félretett, csakhogy nyája elveszett egy százalékát visszaszerezze. A pontos statisztikai adat nem cél önmagában, hanem a Megváltó által ránk bízott szolgálat hatékonyabb végzésének az alapja. ■

Megjegyzés: Kathleen Jones, Joshua Marcoe, Carole Proctor és Lisa Rasmussen e jelentés alapjául szolgáló statisztikai elemzések szerzői.

Az elnök jelentése

Egy 2014-ben, Új-Guineában zajlott evangelizációs kampányban több ezren vettek részt.

A Hetednapos Adventista Egyház küldetésének alapjául mindig is a Biblia, Isten Szava szolgált. Kezdetől fogva profetikus mozgalom vagyunk, a prófécia biztos szavára alapozunk, és miközben Isten tanácsait követtük, gazdagon megáldotta egyházunkat. A szerény kezdetek ellenére ma az Adventista Egyház a világ legdinamikusabban növekvő protestáns egyháza, több mint 18 millió taggal.

Visszatekintve az elmúlt öt évre, láthatjuk, milyen csodálatosan egyesítette Isten az egyházat, hogy áldásaiban bővelkedve és vezetését élvezve együttesen vihesse véghez küldetését. A Szentlélek erővel cselekszik, és örömmel nyugtázzhatjuk, hogy biztos kezekben volt egyházunk ez alatt az öt év alatt. Mindezért Istennek hála!

A számos csodálatos evangelizáció, fejlesztési és szolgálati terv közül, amelyet Isten hűséges hívei, gyülekezetei és intézményei által világszerte megvalósított, engedjétek meg, hogy rövid beszámolómban megemlítek néhányat.

Megújulás és reform

Csakis akkor tehetünk jót, ha átadjuk magunkat Istennek (Fil 2:13). Bátorítottam az egyház tagjait, hogy törekedjenek a személyes megújulásra és reformra, és imádkozzanak a Szentlélek kitöltéséért.

A Generál Konferencia Lelkészszövetsége irányító szerepet játszott a Megújulás és Reform Bizottság keretében, amelyet ügyosztályok igazgatói és laikus tagok alkotnak, és célkitűzésük olyan módszerek kidolgozása, amelyek lelki ébredésre vezetnek a híveket világszerte.

A „Felhívás újjászületésre, reformra, tanítványságra és evangelizálásra” című dokumentumot a bizottság szerkesztette meg, és a Generál Konferencia Végrehajtó Bizottságának 2010-es Évi Tanácsa hagyta jóvá, szavazás által. A bizottság tagjai akkor elkötelezték magukat, hogy a fontosság tekintetében elsőbbséget tulajdonítanak Isten keresésének, a lelki megújulásnak és a Szentlélek kitöltésének személyes életükben, családjaik életében és szolgálatukban, és mindennél a világon bátorítani fogják a gyülekezeti közösségeket ennek a tapasztalatnak az átélésére.

A megújulás és reform témáját hirdette számos informális anyag, melyet a Generál Konferencia Lelkészszövetsége, az Ellen G. White Alapítvány, a felnőtt korosztály számára kiadott bibliatanulmányok, az Adventist World és a Hope Channel szolgáltatott.

A 2010-es Évi Tanács munkálatai során a Végrehajtó Bizottság felhívást intézett minden egyháztaghoz, hogy csatlakozzék az egyház vezetőségéhez és a sok millió adventistához világszerte, hogy egy héten keresztül minden reggel és este 7 órakor közösen imádkozzék a Jézussal való szorosabb kapcsolatért és a Szentlélek kitöltéséért. Így született meg a „7-7-7” nevű kezdeményezés, mely egész világunkat átfogja a késői szó kiadásáért.

Megújulás az Ige által

Mivel Isten Szava az egyetlen biztos fundamentum a hiteles megújuláshoz és spirituális reformhoz, a Generál Konferencia 2012-ben kezdeményezte a Szentírás online olvasási prog-

ramját, amellyel szintén a lelki megújulást kívánta előmozdítani. Célja tudatosítani minden egyháztagban, hogy meg kell engednie a Szentléleknek, hogy miközben a Bibliát olvassa, medítál és imádkozik, átalakítsa az életét. A Generál Konferencia San Antonio-i Ülésszakán a Szentírás utolsó fejezetét, a Jelenések könyve 22. részét fogjuk közösen elolvasni.

Isten Szava méltó a bizalomra

Ma fontosabb, mint bármikor, hogy hetednapi adventistákként a napról napra szekularizáltabb világban higgyünk a Bibliában. Rengeteg bizonyíték támasztja alá a Szentírás hitelességét.

A Geoscience Kutatóintézet – a Generál Konferencia egyik Loma Lindában működő intézete – a tudomány és a bibliai teremtélmélet közti feszültségekkel foglalkozik. A tudósokból álló csapat részt vesz tudományos kutatásokban, tesztek elvégzésében és kiértékelésében egyrészt a tudomány, másrészt a Biblia szemszögéből. Előadásokat tartanak különböző szaktársadalmi rétegeknek, nyomtatott és videoanyagokat készítenek, amelyeket iskolákban és különböző egyházak gyülekezeteiben mutatnak be, terepmunkát végeznek, tudományos értekezleteken vesznek részt, tudományos dolgozatokat publikálnak.

Egyházunk Hit és Tudomány Tanácsa tudósokat, teológusokat, pedagógusokat és egyházi vezetőket foglalkoztat. 2014 augusztusában megszervezte a „Kiállunk a Teremtés mellett!” nevű nemzetközi tudományos konferenciát.

A St. George-ban (Utah állam) tartott értekezleten 463-an vettek részt: akadémikusok, tudósok, igazgatók, egyházi vezetők, egyetem utáni képzésre jelentkező diákok, laikus egyháztagok, mind a 13 divízióból. Az előadók a genetika, molekuláris biológia, paleontológia, ökológia és geológia témájában tartottak előadásokat. A konferencia időtartama alatt a résztvevők közösen megfogalmaztak egy nyilatkozatot, amelyben kijelentették, hogy adventista nevelőkként felelősök nyilvánosan hirdetni az egyház teremtésre és özönvízre vonatkozó alapvető hitelveit, mely tanítás részét képezi szakmai, erkölcsi és lelki elkötelezettségüknek.

Hangsúly a sáfárságon

Az utóbbi öt évben különleges hangsúlyt fektettünk a keresztény sáfárságra, amely nagy mértékben elősegítheti a reformot és a lelki újjáébredést gyakorlati alkalmazhatósága és Istennek a Bibliában kinyilatkoztatott, a rendszeres adakozásra vonatkozó terve hitelességének a kinyil-

vánítása által. Tizenhat országot és 31 célrteget képviselő fiatal részt vett egy kutatásban, amely az egyháztagok egyház iránti elkötelezettségét mérte fel, és az eredmények rendkívül biztatóak!

Teljes körű megközelítés az egészség területén

Hetednapi adventista hívőkként Isten megáldott minket egy olyan üzenettel, amely egy gazdag földi és majdan örök élethez vezet. Ahhoz, hogy az Isten által ránk bízott küldetést elvégezzük, és ezen átfogó üzenetet hirdessük a világnak, az elmúlt öt évben nagy figyelmet szenteltünk a teljes körű egészségügyi szolgálatnak.

Ezen egészségügyi megközelítés elismeri Istent Teremtőként, Megmentőként, Gyógyítóként és Támogatóként. Ez az átalakító evangélizáció: gyógyít és reménységet nyújt. Miközben mi mint egyház az utóbbi száz évben a orvosi misszió élvonalában voltunk, ezen új megközelítés arra bátorít, hogy olyan választ adjunk a társadalom problémáira, amely egybeötvozi a testi, szociális, érzelmi és lelki tényezőket.

A Teljes Orvosi Szolgálatért Bizottság és a Generál Konferencia Egészségügyi Osztálya 2014 júliusában, Genfben, az „Egészség és Életmód Nemzetközi Konferencia” keretében indította útjára ezt a projektet, amelynek témája: „Nem fertőző betegségek: az életmód és a mindenki számára elérhető megelőzés.” A hatnapos konferencián 83 ország mintegy 1300 képviselője követhette figyelemmel a világhírű szakemberek előadásait, és vehetett részt érdekes témákat boncolgató szemináriumokon.

Ez a konferencia csupán egy példa egyházunk összetett egészségügyi küldetése szemléltetésére. A Generál Konferencia Egészségügyi Osztálya csapatának vezetése alatt több ezer lelkes, egészségügyi szakember, diák és egyháztag készülhetett fel a teljes körű egészségügyi szolgálatra.

Ne feledjük: a test újjáéledése előkészíti az utat a lélek újjáéledéséhez. A teljes körű egészségügyi szolgálat az a rés, amelyen keresztül eljuttathatjuk a világnak Krisztus közeli eljövételének csodálatos hírét.

Misszió a nagyvárosokban

A világ népességének megoszlása 2011-ben fontos fordulatot vett: a történelemben először a városi lakosság száma meghaladta a falusi lakosság számát.

A 2011-es Éves Tanács elfogadta a nagyvárosokban történő szolgálatra vonatkozó tervet.

A projekt ezúttal is hangsúlyozza a hatékony, teljes körű evangelizációs stratégiai tervek alkalmazásának fontosságát a nagyvárosokban, első szakaszban a 2012 és 2015 közötti periódusra, majd a következő évekre is, egészen Urunk eljöveteleig.

Ellen G. White ihletett tanácsát követve először New York-ra fókuszáltunk. 2011-ben a Generál Konferencia, az Észak-Amerikai Divízió, az Atlantic- és a Columbia Unió, valamint öt helyi egyházterület vezetői tanácskozásra gyűltek össze, és misszióterveket fektettek le a New York városában végzendő teljes körű evangelizáció megvalósítása érdekében. A 19 millió lakost számláló és nem kevesebb mint 800 nyelvet beszélő metropolis felkínálta a lehetőséget a világ 14 legfontosabb régiójából érkező több ezer lelkész, evangélista, egészségügyi szakember, diák és laikus számára, hogy vegyen részt az „NY13” elnevezésű, hatalmas méretű evangelizációs munkában.

A szolgálatot megelőző hónapokban kiképeztük a résztvevőket, bibliamunkásaink meghatalmazást kaptak: az akkreditáló programban majdnem 1800 személy vett részt.

A Generál Konferencia – Mark Finley, Robert Costa és a GK Lelkészszövetsége vezetése alatt – evangelizációs kiképzést tartott a Világmisszióban résztvevő személyek számára, amelyen 320 delegátus vett részt egyházunk összes divíziójából. A kiképzés három hétig tartott, és ellátta a résztvevőket minden szükséges eszközzel és információval, amely segítségével elkezdheték a területükön található nagyvárosokban a teljes körű evangelizációt.

Isten gazdagon megáldotta az „NY13” elnevezésű tervet. Az egyház sok ezer tagja kamatoztatni kezdte Istentől kapott talentumait az ügy érdekében. Több száz evangelizációs eseményt szerveztek: egészség-szemináriumokat, főzőtanfolyamokat, angol nyelvet tanítottak, családi szemináriumokat, Bibliát tanulmányozó kiscsoportokat szerveztek, könyveket árultak, terjesztettek, hangversenyeket rendeztek, próféciákat bemutató előadásokat, személyre szabott bibliaórákat tartottak, ifjúsági programokra hívták az érdeklődőket. A Szentlélek gazdagon árasztotta rájuk áldásait. Szolgálatuk meghatotta az emberek szívét, és életük megváltozott. Az „NY13” keretében mintegy 400 evangelizációs előadást tartottak, amelynek eredményeképpen 5292 értékes személy keresztkeledett meg. A Szentlélek által ihletett teljes körű nagyvárosi evangelizáció-szolgá-

lat kezd globális méreteket ölteni; Ellen G. White szavaival élve: „erőteljes mozgalommá válik”.

Egy év küldetésben

A Generál Konferencia Ifjúsági Osztálya által koordinált „Egy év küldetésben” nevű program rendkívül ösztönző hatással volt a nagyvárosi missziószolgálatra. Az egyház összes divíziójából, valamint a Közel-keleti és Észak-afrikai Misszióból tizennégy fiatal érkezett New Yorkba, ahol csapatot alkotva önkéntes munkát végeztek a közösség javára, előkészítvén ily módon a talajt az „NY13” kampány számára.

New York-i szolgálatuk után ezek az önkéntesek hazatértek, és otthon gyümölcsöztették szerzett tapasztalataikat: előadásokat, képzéseket tartanak, amelyek célja a fiatalok bevonása az egy éves missziószolgálatba.

A Próféataság Lelke ma is meghatározó fontossággal bír

Jóllehet az Ellen G. White Alapítvány 2015. július 16-án ünnepelte száz éves fennállását (a dátum egybeesik a próféta halálának századik évfordulójával), Ellen G. White tevékenysége és a Próféataság Lelkének ajándéka ma is ugyanolyan meghatározó fontossággal bír, mint egy évszázaddal ezelőtt.

A próféta végrendeletében meghagyta, többek között, hogy írásainak szerkesztői és kiadói az igényeknek megfelelően szövegrészeket összeollózzanak, válogassanak az írásaiból. 2012-ben a White Alapítvány kiadta a „Szolgálat a városokban” című könyvet, mely kompiláció kiváló forrássá bizonyult mindenütt a világon a „Misszió a nagyvárosokban” nevű projekt résztvevői számára.

„A Nagy Küzdelem” terv

Ellen White 1905-ben számos hasznos tanácsot adott az egyháznak. Többek között felszólított, hogy figyelmeztetnünk kell az emberiséget a végidő eseményeire.

„»A nagy küzdelem« című könyvet széles körben terjeszteni kell” – írta Ellen White. – „Megtalálható benne a múlt, a jelen és a jövő történelme. A föld utolsó napjainak bemutatása által erőteljes bizonyosságot tesz az igazságról. Azt szeretném, hogy minden általam írt könyv közül a legjobban, a legszelesebb körben terjesszék a »A nagy küzdelem« című könyvet, mivel belőle ragyog a leg-tündöklőbbben a világnak szánt utolsó figyelmeztetés.” (*Evangelizálás könyvek által*, 127)

Ezen ihletett tanácsot követve, „A Nagy Küzdelem” tervért felelős bizottság egy életképes programot dolgozott ki, amellyel bátorított minden hetednapi adventistát, hogy 2011-ben elolvassa (vagy újraolvassa) „A nagy küzdelem” című könyvet, majd 2012-ben és 2013-ban széles körben terjessze azt.

Vezetőink a világ minden részén aktívan szorgalmazták ennek a projektnek a megvalósítását, és több millió laikust vontak be a megbízatásba. Rövid időn belül vallomások kerültek forgalomba nyomtatott és mozgóképes formában, amelyek arról tanúskodtak, milyen változást hozott az emberek életében „A nagy küzdelem” című profetikus alkotás.

Dicsérjük és hálát adunk Urunknak, hogy 2013 végéig több mint 140 millió „A nagy küzdelem” című könyvet (vagy a mű válogatott fejezeteit tartalmazó „A nagy reménység” című könyvet) osztottunk szét az emberek között a föld szinte minden országában. Munkánk megteremtte gyümölcseit.

Megemlékezések

Az utóbbi öt évben két jelentős, másfélszázados évfordulót ünnepeltünk meg: egyházunk neve megválasztását (1860), és egyházunk hivatalos megalapítását (1863).

Az egyház több entitása is részt vett a megemlékezésben. Az *Adventist World* című folyóirat az egész év folyamán egy sor cikket közölt a névválasztásról és egyházalapításról, az Ellen White Alapítvány pedig – éppen a 2013-as Tavasz Bizottság előtt – egy különleges, szemináriumokból és egyéb tevékenységekből álló eseményt szervezett a Michigan állambeli Battle Creek-ben. A Generál Konferencia Archívum és Statisztikai Kutatóközpontja jelentős mértékben hozzájárult a program sikeréhez: előkészített egy lenyűgöző, az Adventista Egyház történetét bemutató, a nap minden órájában látogatható kiállítását, amelynek „hordozható” verzióját számos főiskolán, egyetemen és ifjúsági táborban is bemutatták. Az Archívum és Statisztikai Kutatóközpont egy huszonöt előadásból álló sorozatot is tartott az advent történelemről, továbbá „Mindenhéten egy kis advent történelem” címmel múltunkat ismertető videoklipeket tett közzé a társasági oldalakon, többmillió nézettséggel.

Miért fektetünk ekkora hangsúlyt történelmünkre? Azért, mert jóllehet tekintetünk a jövőt fűrkészi, lényeges megemlékeznünk múltunkról. „Jövönket illetően csupán attól kell félnünk,

nehogy megfélemedezzünk arról, hogyan vezetett minket az Úr, és milyen értékes leckéket tanított nekünk történelmünk során.” (*Vázlatok az életemről*, 196)

Evangelizálás a világhálón

Egyházunk felismerte a modern technológia vívmányai kínálta lehetőségeket, és nagy hangsúlyt fektet a világhálón és a tömegtájékoztatási csatornákon keresztül történő evangelizációra. A GaiN-hálózatot (Global Adventist Internet Network) hetednapi adventista informatikusok és kommunikációs szakemberek működtetik, és ez által az eszköz által hirdetik az evangéliumot. 2004-ben alapította a Generál Konferencia, és a GK Kommunikációs Osztálya által szervezett éves fórumon gyűl össze tanácskozássra. 2015-ben történt meg először, hogy az értekezlet egyenes adásban közvetítették az interneten. Az eseményt 105 ország 3853 számítógépen követték. Dicsérjük Urunkat, hogy ilyen odaszentelt, elkötelezett emberekkel áldott meg bennünket, akik a világhálón lelkeket nyernek meg Krisztusnak.

Távlatok

Miután visszatekintettünk az elmúlt öt évre, és felidéztek Isten csodáit a mi életünkben, tekintetünket fordítsuk a jövő felé, Megváltónk küszöbön álló visszajövetelére. Meggyőződésünk, hogy Isten alapította a Hetednapi Adventista Egyházat, az utolsó napok profetikus mozgalmát.

Ebben az öt évben Isten egyházunk vezetésének minden osztályán, több száz oktatási és egészségügyi intézményén, kiadványán, könyvén, az ADRA-n és az egyház hűséges tagjain keresztül dolgozott az emberiségért. Egy életbe vágóan fontos üzenetet bízott mindannyiunkra, melyet hirdetniünk kell a világnak, egy üzenetet, melynek középpontjában Krisztus áll, a hamarosan visszatérő Teremtő, Megváltó, Főpap és Király. Felszólít bennünket, hogy alázzuk meg szívünket, és kérjük a megújulást, vezessünk be reformot az életünkbe, vágyjunk a Szentlélek kitöltetésére, hogy tovább végezhesük küldetésünket, melyet Urunk bízott ránk.

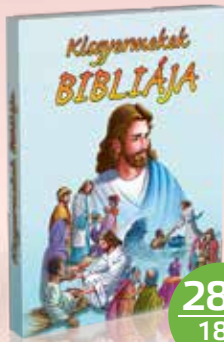
Mindannyian elhívtunk Isten szolgálatára. Evangelizálnunk kell, bizonyosságot tennünk Urunkról. Elérkezett az idő, hogy elfogadjuk hívását. Hittel mennünk kell előre, bízván a Szavában, a Próféataság Lelke tanácsaiban, most, az örökkévalóság küszöbén!

Amen! Jövel Uram Jézus! ■

Ted Wilson,
a Generál Konferencia
elnöke

KIADÓI ÚJDONSÁGOK GYERMEKEKNEK

28⁰⁰
lej
189
oldal

Kisgyermek Bibliaja

Kedves gyerekek! E képes Biblia lapjain történeteket találtok Isten hőseiről. A könyv első részében megismerhetitek az első teremtett családot: Ádámot és Évát. Majd olvashattok Jónásról, aki három napot töltött egy hal gyomrában. Bemutatjuk nektek Dánielt is, aki nagyon szerette Istent. A könyv második része Jézus életének néhány eseményét mutatja be: születését és csodáit.

17⁰⁰
lej
110
oldal

Illemtan keresztény gyermekeknek

Geanina Constantin

E kötet 25 fejezetet tartalmaz, és könnyen érthető nyelvezetben olyan témákat érint, amelyek lényeges alkotóelemei mindennapi életünknek. Mindegyik fejezet – az illemszabályok bemutatása mellett – ihletett idézeteket, bibliaiszövegeket, irodalmi szövegrészleteket is tartalmaz, amelyek illő magatartás-modelleket illusztrálnak, vagy éppen az elkerülendő faragatlanságot domborítják ki. Némely fejezetekben tesztek is találhatóak, melyek segítségével ellenőrizhetjük, hogy megértettük-e a közölt információkat. „Civilizáltak”, „jól neveltek” lenni elsősorban Isten iránti kötelesség.

8⁰⁰
lej
90
oldal

Thor, a pajkos kiscica

VeraLee Wiggins

Ebben a történetben két testvér, Molly és Todd, nagyon megkedvelnek egy kiscicát, akit Thornak neveznek el. A gyerekek és a kiscica egyre szorosabb barátságba kerülnek, melynek során mindhárman sok mindent megértenek a hűségről, bizalomról és engedelmességről. A kalandokon túl Molly és Todd megtanulják, hogy minden embernek szeretettel és felelősségteljesen kell viszonyulnia Isten teremtményeihez.

8⁰⁰
lej
90
oldal

Rút Petúnia

Heather Grovet

Heather Grovet egy kilencéves kislány rút, neveletlen mopszával együtt átélt mókás kalandjairól mesél. Petúnia távolról sem az a tökéletes kutya, akire a kislány születésnap ajándékként vágyott, ám hamarosan mégis a kedvence lett. Az engedelmesség és megbocsátás leckéi, amiket Kyle és Petúnia együtt megtanultak, Istennek az ember és teremtett állatai iránt tanúsított jóságát szemléltetik. A kis olvasók megérthetik a történetből, hogy Isten mindannyiukat szereti és kész megbocsátani nekik, ha tévedtek is.